

REIS MET DE DWAAS

Deel 1:

De verboden waarheid

Deze trilogie is een spirituele, gnostische en filosofische reis in drie delen, waarin de lezer wordt meegenomen door een diepgaand avontuur vol inzichten, ontmoetingen en innerlijke transformatie. Het boek combineert verhalende elementen met reflecties over bewustzijn, liefde, conditioneringen en het omgaan met tegenstellingen in het leven.
Handboek voor het leven om nooit meer te vergeten.

Colofon:

Titel boek: **Reis met de Dwaas - 2^e Editie**

Copyright © Yana Dijkstra
www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra
Eerste druk: 2026

Omslagontwerp: Hymbach
Opmaak: Hymbach
Uitgever: Brave New Books

Eindredactie: Peter Boots

Illustraties: Arthur Edward Waite & Pamela Colman Smith

ISBN: 9789465389509
NUR: 770-728-720-730

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PROLOOG

Deze trilogie kenmerkt zich door een mix van spiritualiteit, filosofie en psychologische diepgang. Het nodigt uit tot introspectie en het heroverwegen van persoonlijke overtuigingen. De verhalen zijn rijk aan symboliek en bieden de lezer handvatten voor persoonlijke groei en bewustwording.

Samen ondernemen zij een reis die tijd en ruimte overstijgt, waarbij diepgewortelde geheimen worden onthuld en persoonlijke inzichten worden verkregen. Wonderlijke ontmoetingen leiden tot intense confrontaties, waarbij oude wonden worden opengereten en liefde op de proef wordt gesteld. Vriendschappen verdiepen zich, en de personages worden geconfronteerd met hun diepste angsten en verlangens.

Deze confrontaties leiden tot het loslaten van vastgeroeste overtuigingen en het omarmen van nieuwe inzichten.

Er worden confrontaties aangegaan, die zo ingrijpend zijn dat ze de visie van de lezer op vele aspecten van het leven kunnen veranderen.

Ingesleten begrippen worden bevraagd en vanuit onverwachte hoeken belicht, wat kan leiden tot vernieuwende inzichten maar ook de pijn van het loslaten met zich meebrengt. Het einde van de reis onthult een onverwachte wending en opent de deur naar een stralend nieuw begin, met ongekende mogelijkheden die in de lezer zelf blijven voortleven.

Yana Dijkstra

Hoofdstuk

1

De Dwaas, die een seconde geleden nog een tekening op een plaatje was komt tot leven, hij draait zijn hoofd naar hem toe en zegt: 'Hallo Thomas, fijn dat je er bent. Ik heb al een tijdje op je zitten wachten. Stap over de drempel en kom binnen in mijn wereld. Het is tijd voor jou om de reis van je leven te gaan maken!' Hoe ongelooflijk groot de impact van zijn beslissing zal zijn voor hem en zijn familieleden, beseft Thomas nog lang niet als hij het besluit neemt om over de drempel naar binnen te stappen.

Toen Thomas het blauwe kartonnen doosje vond op de zolder in het huis van zijn grootouders, wist hij nog niet dat hiermee een avontuur was begonnen dat hem totaal zou veranderen! Hij had het doosje gevonden in een grote oude doos vol met kranten, poetsdoeken en meer van dat soort rommel. Het doosje was hem opgevallen vanwege de kleur blauw en de afbeelding van een halfnaakte dame die in elke hand een wit stokje droeg, met de vorm van een kaarsvlam aan de boven en onderkant. Ze stond daar omzoomd door een dikke ovalen krans van bladeren, die boven en onder bijeen werd gehouden door een paar rode linten. Door de krans leek het net, alsof ze zo uit een spiegel naar buiten kwam stappen. Bovenaan het plaatje stond het woord TAROT en onderaan het woord CARDS. Het was een oud en veel gebruikt doosje, dat al vele malen gerepareerd was met repen plakband. Thomas neemt het doosje mee naar een plek in de hoek van de zolder waar een grote tafel staat, net onder het raam. Met één hand schuift hij de stapels dozen aan de kant om ruimte vrij te maken op de tafel en met zijn been trekt hij de oude maar comfortabele bureaustoel, die ooit nog van zijn grootvader is geweest, naar zich toe. Plechtig zet hij het doosje voor zich op de tafel en haalt het deksel ervan af. In het doosje zit een stapel kaarten. De bovenste kaart heeft eenzelfde soort afbeelding als op het deksel van het doosje, maar deze voorstelling is anders. Thomas haalt de bovenste kaart eruit en zet hem rechtop voor zich neer, tegen een van de dozen die nog op de tafel is blijven staan. Op het plaatje staat een jongeman met een klein wit hondje. Hij draagt kleding die hem aan de middeleeuwen doen denken: een maillot, met daar

overheen een veelkleurige korte tuniek met heel wijde mouwen. De tuniek wordt om zijn middel bijeen gehouden door een kralensnoer, en aan zijn voeten draagt hij een paar zachte soepele kuitlaarsjes. Vanonder de tuniek komt ook nog een wit T-shirt tevoorschijn, dat Thomas vreemd vindt passen bij deze outfit. Op zijn hoofd draagt de jongeman een hoedje met een grote flamboyante rode veer. Over zijn schouder rust een stok met aan het uiteinde een tas en in zijn linkerhand heeft hij een witte roos. Hoewel de jongeman op het randje van een plateau staat, waaronder zich ongetwijfeld een diepe afgrond bevindt, lijkt het alsof hij zich hierover geen moment zorgen maakt. Zijn gezicht is in een luisterende houding opgeheven en wekt de indruk dat hij zorgeloos staat te genieten van de stralende zon die boven hem staat. Het kleine witte hondje springt vrolijk blaffend om hem heen. Toch is het een vreemde desolate plek waar hij staat, vindt Thomas, zo hoog in de bergen, met om hem heen alleen die scherpe blauwwitte pieken. In het grijze balkje onderaan de kaart ziet hij het woord DE DWAAS staan en aan de bovenkant het cijfer Nul. Terwijl Thomas aandachtig naar de kaart zit te kijken, gebeurt er plotseling iets vreemds. De lucht rond de kaart begint te trillen en alles is opeens in beweging. Hij heeft dit wel eens eerder gezien op een warme zomerdag bij een geasfalteerde weg. Door de hitte van het asfalt kun je, als je vlak boven de het wegdek kijkt, de lucht dan zien trillen. Het is alleen heel vreemd, om dit nu plotseling te zien gebeuren in de lucht rondom de kaart. Gebiologeerd, kijkt Thomas nu strak naar de kaart om te zien wat er nog meer gaat gebeuren. Dan, begint de kaart opeens te groeien, en in een mum van tijd is hij zo groot als een deur. De grijze balk is opeens een drempel en de witte randen zijn de posten van de deur. De Dwaas, die een seconde geleden nog een tekening op een plaatje was komt tot leven en draait zijn hoofd naar hem toe, glimlacht en zeg: 'Hallo Thomas, fijn dat je er bent, ik heb al een tijdje op je zitten wachten. Stap over de drempel en kom binnen in mijn wereld. Het is tijd voor jou om de reis van je leven te gaan maken.' Thomas is volkomen verbijsterd, maar dan komt zijn drang naar avontuur en het ongewone omhoog en beginnen zijn ogen te glinsteren. De verbijstering houdt bij Thomas dan ook niet lang stand, hij bedenkt hij zich geen moment en hij neemt een flinke sprong over de drempel.

Hoofdstuk 2

Anna staat voor het grote raam van de woonkamer en kijkt uit over de uiterwaarden van de grote rivier. Aan de overkant kan ze de oude stad zien liggen, die aan de rivier is gebouwd in de tijd er nog grote vrachtschepen door de rivieren voeren en er een levendige handel was op de kade. Ze geniet intens van dit ruime uitzicht dat ze heeft gemist gedurende al die jaren dat ze in het centrum van de stad woonde. Nadat haar moeder overleden was had zij het ouderlijke huis over kunnen nemen, waar ze nu samen met haar zoon Thomas al een paar jaar in woonde. Ze heeft van deze stap geen moment spijt gehad. Hoewel dat ze een stadsmens was en altijd had gedacht dat de rust en de stilte haar niet aantrokken, is ze er zich nu juist van bewust hoe druk en rusteloos het leven in een stad kan zijn. Misschien heeft het ook met haar leeftijd te maken: ze is nu vijfenveertig. Maar, als ze naar Thomas kijkt die net negentien is geworden, een leeftijd waarop je de drukte en het uitgaansleven van de stad juist zo kunt waarderen, en merkt dat hij volop geniet van dit huis en geen moment meer terug zou willen naar de stad, denkt ze er toch anders over. Nu is het natuurlijk wel zo dat hij alleen maar de rivier over hoeft te steken om midden in de binnenstad te zijn. Waarschijnlijk had het meer met haarzelf te maken, dat ze op jonge leeftijd die drang had om naar de stad te gaan, juist om die stilte en rust die ze nu zo waardeert te ontvluchten. Ze had toen ze wegging gezworen dat ze daar nooit meer zou willen wonen. Dat had veel te maken, met wat ze mee had gemaakt. Ze was haar vader, van wie ze zielsveel van had gehouden, al op heel jonge leeftijd kwijtgeraakt. Haar vader was een bijzondere man geweest, hoewel sommige mensen daar toen heel anders over dachten. Zij hadden hem altijd gezien als een zonderling. Sommigen waren zelfs bang voor hem geweest wanneer hij hen met zijn doordringende donkere ogen aan had gekeken, ogen die veel meer zagen dan de doorsnee mens gewend was. Toch wisten ze hem altijd wel te vinden wanneer ze hulp nodig hadden, of wanneer ze antwoorden wilden hebben die niemand ze

kon geven. Dan kwamen ze 's avonds als het donker was naar zijn huis en vroegen hem om raad. Uren zaten ze daar soms gebogen over de keukentafel, waar de hanglamp een zacht licht over hen verspreidde, te luisteren naar wat haar vader hun vertelde. Haar vader was paragnost en gebruikte meestal de Tarotkaarten om vragen te beantwoorden en om raad te geven. Als klein meisje speelde ze vaak op de keukenvloer. Meestal hadden de gasten het niet eens in de gaten dat zij er was. Haar vader die wist het echter altijd dat ze er was. Een knipoog of een aai over haar hoofd, vertelde haar dat. Zij kan zich nog herinneren dat haar vader het blauwe doosje met de kaarten tevoorschijn haalde en dat dit steeds met zeer veel eerbied gebeurde. Het doosje zat altijd verpakt in een zijden doek, of in een zijden zakje, en het lag opgeborgen in een houten kistje. Zodra haar vader bezig was met zijn voorbereidingen, gebeurde er iets in de keuken. Het was alsof alles helderder werd, maar tegelijkertijd werden de contouren zachter, de sfeer in de keuken voelde dan aan als een warme deken waar je je comfortabel in wikkelde. Waarschijnlijk trok haar dat altijd naar de keuken. Ze zat meestal vlak bij zijn voeten. Terwijl ze daar zat, ogenschijnlijk verdiept in haar spel, hoorde ze alles en nam alles waar wat er gebeurde. Ze hoorde haar vader dingen vertellen, en merkte aan de mensen dat ze verbijsterd waren dat hij dat allemaal wist en dat hij zoveel details hij hierover kon noemen. Ook kwamen ze met fysieke klachten bij haar vader, die hij met behulp van zijn handen kon verlichten of weg nemen. Hij noemde dit magnetiseren. Anna hield zielsveel van haar vader. Er was een ongecompliceerde band tussen hen tweeën, wat haar een gevoel van diepe vrede gaf. De schok was heel groot toen bleek dat haar vader van een van zijn reizen niet meer terugkeerde. Haar vader reisde veel, over de hele wereld, waarbij hij soms twee, drie of zelfs vier maanden weg bleef. Anna had altijd een diep vertrouwen gehad dat hij altijd weer terug zou komen. Als hij weer van een van zijn reizen terug was gekeerd, had hij vaak vreemde voorwerpen meegebracht, die hij later weer gebruikte om mensen te helpen om te genezen. Zoals de handgemaakte bronzen klankschalen met hun prachtige zuiverende tonen. Toen ze hier vragen over stelde, had hij haar uitgelegd, dat hij met behulp van deze schalen de fijnstoffelijke aura van mensen schoon kon maken en herstellen, door rondom hen heen te lopen en in een bepaald ritme dat paste bij de aura van de patiënt, ertegenaan te slaan. Aan de klank kon hij horen waar de aura te dun was, doordat de trilling daar te laag was; door op die plek te blijven staan en goed naar de klank van de schaal te luisteren, kon hij de trilling verhogen. Hij ging net zolang met de schaal om de patiënt heen tot de aura weer in balans was. Wanneer hij de aura in balans bracht, werd de uitgebalanceerde trilling weer

doorgegeven aan het lichaam van de patiënt, waardoor de natuurlijke zelfhelende krachten van het lichaam weer hun werk konden doen. Soms was het ook mogelijk om negatieve energie op te vangen in de schaal, die deze vervolgens transformeerde. Ook kon het gebeuren dat de schalen spontaan iets wakker maakten of opriepen bij een patiënt: diepe verborgen krachten, mogelijkheden of gaven die tot dan toe ongebruikt waren. Van een van zijn andere reizen had hij verschillende ratels mee genomen. Daarmee kon je een open aura waarin je gewerkt had weer sluiten. Deze ratels hadden ook nog de eigenschap om negatieve energie weg te sluisen. Ze had het wel eens gezien als haar vader bezig was; grote en kleine schaduwen kwamen dan een voor een los van het lichaam van de patiënt en verdwenen. Haar vader wist dat Anna deze mogelijkheden om te zien in zich had, en hield haar daarom ook scherp in de gaten. Hij vertelde hij haar ook veel en gaf antwoord op al haar vragen, want hij wilde niet dat Anna voor haar gave een angst zou ontwikkelen. Toen Anna dertien jaar was, vertrok haar vader weer voor een van zijn reizen. Dit keer zou hij twee maanden weg blijven. Hij wist van tevoren nooit waar hij naar toe zou gaan, hij besliste dat pas als hij op de luchthaven was. Een paar keer had hij dagen moeten wachten tot hij een ticket kon bemachtigen, omdat de vluchten waren volgeboekt, of omdat hij nog geen ingeving had ontvangen, over wat deze keer zijn bestemming zou zijn. Zo nu en dan stuurde hij haar en haar moeder een brief, of wanneer het mogelijk was belde hij even. De afspraak was, dat hij op z'n minst eens in de twee weken iets van zich zou laten horen. Toen ze hem naar het station hadden gebracht en afscheid hadden genomen, draaide Anna zich bij de trap plotseling om en rende terug. Ze zag haar vader staan voor het raam van een van de coupés van de trein. Zijn ogen keken haar strak en doordringend aan, terwijl de trein zich langzaam in beweging zette. Anna bleef als aan de grond genageld staan, vastgeklonken aan die ogen en langzaam verscheen er kippenviel op haar armen. Er liep een koude rilling over haar rug. Een nare onrust nestelde zich op dat moment in haar, een waarvan ze de hele nacht niet kon slapen. Huilend zat ze in het stoeltje bij het raam, keek over de uiterwaarden van de rivier, tot haar ogen geen tranen meer hadden en ze alleen nog maar zijn ogen voor zich zag.

Pas toen de eerste zonnestrallen over de uiterwaarden kropen was ze van vermoeidheid in het stoeltje in slaap gevallen. Wat ze had gevoeld, maar toen nog niet wist, was dat de blik in de ogen van haar vader in de vertrekkende trein het allerlaatste was wat ze ooit nog van hem zou zien. Na twee maanden was er geen bericht, en na drie maanden nog niet. Niemand wist waar hij was; het laatste wat ze van hem hadden gehoord,

was een telefoontje vanaf een luchthaven in Singapore, een week na zijn vertrek. Daarna werd het stil. En deze stilte duurde voort, totdat het na een paar jaar ook alle hoop mee had genomen.

Hoofdstuk

3

Voorzichtig schuifelt Thomas wat verder weg van de rand van de bergtop; het is toch wel wat hoger dan hij had gedacht. De Dwaas kijkt hem glimlachend aan en zegt: 'Wees niet bang Thomas, je bevindt je nu in mijn magische wereld. Een andere realiteit, maar wel een realiteit die is verbonden met jouw wereld. Alles wat je hier beleeft, is even echt als de wereld die je kent.' Thomas, die nog beetje beduusd is door dit alles, kijkt de Dwaas verwonderd aan en zegt: 'Wacht eens even, wie ben jij en hoe weet jij mijn naam?' De Dwaas legt een hand op zijn schouder en zegt: 'Thomas ik heb op jou gewacht, omdat jij en ik samen de reis gaan maken door de Tarot. Jij zult één voor één kennis maken met de personages op de kaarten. Zij begeleiden je en geven je raad of raadselen. Een reis door de Tarot kun je vele malen maken; elke reis is steeds weer uniek, omdat elke nieuwe ontmoeting met de kaarten weer nieuw is en nooit hetzelfde zal zijn. Dit heeft alles te maken met jouw groei en inzichten, want de kaarten begeleiden, maar jij bepaalt de reis! Mijn naam is de Dwaas. Om te weten waar je nu beland bent, en om dit alles hopelijk iets begrijpelijker voor je te maken, zal ik je eerst iets uit moeten leggen. Als Dwaas ben ik de eerste en de laatste van het spel van de Tarot; mijn getal is Nul en Tweeëntwintig. Ik maak onderdeel uit van de Grote Arcana of het Grote Arcanum, wat het grote geheim betekent. Met mijn getal Nul open ik de Tarot, en met Tweeëntwintig ben ik de laatste in de rij en sluit ik hem weer. Het totale Tarotspel bestaat uit achtenzeventig kaarten. De tweeëntwintig waartoe ik

behoor, zijn de belangrijkste kaarten. De symboliek en de magie is hier het grootst, en in de volksmond worden ze ook wel Troefkaarten genoemd. Er bestaat ook een Kleine Arcana of Klein Arcanum wat het kleine geheim betekent. Dit zijn de overige zesenvijftig kaarten. Ze zijn directer in hun symboliek en hebben een aanvullende functie. De Tarot is al heel oud. Er wordt gezegd dat de eerste afbeeldingen van de Grote Arcana al te vinden waren in de piramides van Egypte.'

Thomas heeft met aandacht geluisterd naar de Dwaas, maar het duizelt hem een beetje. Het is nogal geen hoeveelheid informatie die hij plotseling over zich uitgestort krijgt. De Dwaas ziet het en zegt: 'Laat het maar bezinken Thomas, alles krijgt vanzelf een plek en gedurende de reis wordt jou heel veel duidelijk. Op dit moment is het belangrijk te weten dat ik jouw begeleider en vriend zal zijn op deze reis. Ik zal er, waar nodig, voor jou zijn.' Geleidelijk begint bij Thomas de spanning een beetje af te nemen. Hij durft zich iets meer te bewegen. Zijn ogen dwalen naar het witte hondje, dat hem nu nieuwsgierig zit te observeren. Zodra het hondje merkt dat het de aandacht van Thomas heeft, komt het kwispelstaartend naar hem toe. De Dwaas volgt zijn blik en zegt: 'Dit is Intuïtie, zij is daar waar ik ben en zal mij nooit in de steek laten. Zij is mijn begeleidster, op haar kan ik honderd procent vertrouwen. Zodra ik mijzelf in gevaar breng, waarschuwt ze mij net zoals dat bij jullie gebeurt. Maar het is nog altijd aan mij - en aan jullie - of er naar haar geluisterd wordt.' 'Als zij voor honderd procent te vertrouwen is, waarom zou je dan niet naar haar luisteren?' vraagt Thomas. 'Dát, beste Thomas, heeft te maken met de vrije wil die we hebben, en de dualiteit waar we mee te maken hebben. We hebben de vrijheid haar te negeren en naar het verstand te luisteren. Het verstand maakt onderdeel uit van het ego, de persoonlijkheid van de mens. Gedurende het leven slaat het verstand alles op in het geheugen, alles wat jullie meemaken, wat jullie leren, wat jullie lezen en wat jullie van anderen horen. Het verstand is één grote databank, gebaseerd op herinneringen en invloeden van buitenaf. Het kan herinneringen ophalen, vooruitdenken, en van oude gegevens nieuwe combinaties maken, om hiermee jullie leven te kunnen bepalen. Maar alle gegevens die hierin zitten, zijn oud. De combinaties die gemaakt worden, kunnen nieuw lijken, maar ze zijn altijd gebaseerd op oude gegevens. Intuïtie heeft een heel andere bron; zij staat in direct contact met de bron waar alles uit voortgekomen is. Informatie hieruit wordt waargenomen door het gevoel. Ik heb het dan niet over emoties, want die haalt de informatie weer uit de geheugenbank van ervaringen die ooit mis zijn gegaan, of juist heel prettig zijn geweest. Wanneer je informatie van je intuïtie krijgt, is dit vanuit een weten, emotieloos en zuiver.'

‘Als intuïtie zoveel beter werkt, waarom geven we dan toch de voorkeur aan het verstand?’ ‘Omdat jullie geleerd hebben, te vertrouwen op het verstand. Met jullie verstand kunnen jullie een planning maken en vooruitzien. Niet dat het onfeilbaar is, maar het zorgt - denken jullie – voor meer grond onder je voeten. Intuïtie heeft een totaal andere strategie. Zij geeft iets aan en vraagt van je dit op te volgen. Pas wanneer je hier gehoor aan hebt gegeven, ga je ontdekken waarom je deze keuze hebt gemaakt. Dat wil zeggen, je moet eerst de beweging maken voordat, dat wat kan gebeuren, zich kan ontvouwen. Het lijkt een beetje op zo’n brug die je wel eens ziet in fantasiefilms, waarbij iemand een stap zet, en er bij elke stap die hij doet er een stuk brug omhoogkomt. Die brug verschijnt alleen als de persoon zijn voet naar voren beweegt, voordat de brug er is. Dit vraagt vertrouwen, en vertrouwen is het enige wat je nodig hebt om met Intuïtie te werken. Dat maakt het nu juist zo moeilijk voor het verstand; dat wil eerst zien en dan pas vertrouwen. Jullie hebben nog onvoldoende geleerd om te vertrouwen op Intuïtie. Vaak wordt ze niet eens waargenomen omdat jullie zo in beslag worden genomen door jullie verstand. Jij Thomas, jij hebt zojuist de eerst stap gezet. Het is Intuïtie die jou deze sprong heeft doen maken en het is Intuïtie die jou ook de hele weg zal begeleiden op deze reis.’ ‘Als Intuïtie mij begeleidt waarom heb ik dan geen hondje aan mijn voeten?’ ‘Omdat ik onderdeel uitmaak van de Tarot. Ik vertegenwoordig beeldtaal, de taal der symbolen. Door alles wat je te zien krijgt gedurende de reis door en met de Tarot, zal je geleidelijk leren de beeldtaal te begrijpen. Beeldtaal is veel ouder dan geschreven taal, maar de kennis hiervan is nog steeds bij ieder van jullie in al haar glorie aanwezig. Jullie zijn alleen vergeten gebruik te maken van deze taal; beeldtaal is namelijk de taal van Intuïtie en dromen. Om beeldtaal te leren, is het niet noodzakelijk om de kennis uit boeken te halen, want wanneer je dat doet, ga je weer werken met het verstand. Vergeet niet; alles wat het verstand leest, slaat het op in het geheugen. De symbolen van de Tarot zijn zo rijk; al zou je één miljoen boeken erover schrijven, dan zou je nog steeds niet alles verteld hebben wat het wil zeggen. Elk moment is nieuw, geen kaart is ooit hetzelfde, waardoor jij veranderd en iedereen die dit boek leest en met jou deze reis maakt. Wanneer je echt wilt weten wat de Tarot jou te vertellen heeft, dan zal je elke keer weer naar een kaart moeten kijken alsof je hem voor de allereerste keer ziet. Pas dan begin je te begrijpen hoe rijk de taal van Intuïtie is en hoe boeiend haar wereld.’

De Dwaas is tijdens het gesprek met Thomas wat verder van de rand af gaan staan om dichterbij Thomas te zijn. Nu draait hij zich om, doet hij een paar stappen naar voren en gaat weer gevaarlijk op het randje staan. Intuïtie

danst met blije sprongen naast hem. De Dwaas steekt zijn hand uit en zegt: 'Kom Thomas, geef me je hand, dan maken we de sprong naar beneden.' Geschrokken deinst Thomas nog een stapje terug. Dan valt zijn oog weer op het witte hondje en denkt hij aan wat de Dwaas hem daarnet heeft verteld over Intuïtie. Als hij zich op Intuïtie concentreert, valt opeens de onzekerheid en angst van hem af. Hij zet een eerste stap naar voren en dan volgt er nog een. Vervolgens steekt hij zijn hand uit en legt hem vol vertrouwen in die van de Dwaas. Het volgende moment suizen ze samen naar beneden.

Hoofdstuk

4

Een zacht geritsel in de bladeren kondigt aan dat iemand het huisje nadert. De oude man met het witte haar en de witte baard op de veranda buigt zijn hoofd in de richting van het geluid. Zijn blinde ogen staren in de verte. Ingespannen luistert hij naar de naderbij komende voetstappen; dan verschijnt er een glimlach op zijn gezicht. ‘Ah Sri, ben jij dat?’ Vanuit de struiken langs het smalle pad naar het huis verschijnt de gestalte van een jonge vrouw. ‘¹Ja, Bapak, ik ben het. Ik heb wat ²soto voor u meegenomen.’ Met soepele tred nadert ze de veranda, één hand opgeheven om de last op haar hoofd in evenwicht te houden. ‘Ma zei, dat u daar wel zin in zou hebben.’ In een vloeiende beweging neemt ze de pan van haar hoofd en zet hem op de tafel naast de stoel van de man. Dan knielt ze voor de voeten van de man en legt zijn handen op haar gezicht. ‘Sri, je wordt elke dag mooier,’ zegt de man glimlachend, terwijl zijn vingertoppen haar gezicht aftasten. ‘Ajo, Pak, dat zegt u altijd. Ik word er verlegen van.’ Een diepe lach borrelt op vanuit zijn buik en verlicht zijn hele gezicht. Hij geeft haar een plagerig tikje tegen haar wang en zegt: ‘Ga jij nou maar de soto warm maken, dan pak ik ondertussen de kommetjes om het in te doen, ik neem aan dat je wel even tijd hebt om samen met mij wat soto te eten?’ Sri glimlacht. Ze weet dat ze hier niet eens op hoeft te antwoorden, een weigering zou hij zeker niet accepteren. In een soepele beweging komt ze vanuit haar geknielde houding overeind en begeeft zich naar de ingang van het huis. Achter zich hoort ze het kraken van de stoel, dat haar vertelt dat de oude man op is gestaan om haar te volgen naar de keuken. Wanneer je ziet hoe behendig hij zich door het huisje beweegt zou je niet zeggen dat hij blind is. Ze weet dat het belangrijk voor hem is de kommetjes zelf te pakken, hoewel het een kleine moeite voor haar was geweest om dit te doen. Zijn

---

¹ Bapak is vader in het Indonesisch maar ook een aanspreekvorm voor meneer.
Pak is hier weer een verkleinwoord van.

² Soto is Soep in het Indonesisch

onafhankelijkheid is een gevoelig punt iets waar je delicaat mee om moet gaan, zo heeft ze in de loop van de tijd dat ze hem kent begrepen. Hij reikt haar de kommetjes aan zodat ze de soto, die inmiddels warm is geworden, erin kan doen. Een voor een plaatst ze de kommetjes op het dienblad om het vervolgens naar de veranda te brengen. Ze nestelt zich in de stoel naast de oude man en neemt de kom van hem over die hij haar aanreikt. Genietend begint ze ervan te eten. 'Hoe is het met ma, Sri? Heeft ze nog wel voldoende klandizie voor haar stalletje?' 'Ja hoor, dat gaat wel Pak. Het toeristenseizoen start nu, dan wordt het weer wat beter.'

Hij knikt, want hij kent de hoop die toeristenseizoen elke keer weer oproept. En ook de teleurstellingen hierover. Hij verwondert zich telkens weer over de veerkracht en de blijmoedigheid van de mensen, die onverstoord blijven, wat er ook gebeurt. 'Er komt vanmiddag nog iemand naar u toe Pak. Het is een toerist, hij heeft zorgen en ik heb gezegd dat u wel iets voor hem kunt doen. Hoe komt het toch Pak, dat u zoveel kunt zien wat wij niet kunnen zien, terwijl u niet kunt zien wat wij wél kunnen zien?' Hij glimlacht om haar oprechtheid, die hij zo enorm in haar waardeert. 'Dat is een gave Sri, en hoe dat komt dat weet ik ook niet. Maar ik ben blij dat ik mensen er mee kan helpen.' Het suizen in de bladeren laat weten dat het regenseizoen nog steeds niet over is, hoewel het nu al half mei is. In korte tijd wordt het kabaal van de regen op het dak van de veranda zo hard dat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Hij denkt: de wereld is aan het veranderen, en dat heeft niet alleen te maken met de veranderingen van het klimaat. Iets in hem maakt dat hij zich opeens heel blij hierover voelt. Zijn gelaatstrekken verzachten. Zijn hele gezicht bloeit open en raakt verstild van verwondering.

Hoofdstuk 5

Ze landen zachtjes in een voor Thomas nieuwe omgeving. Voor hem zit een koning op een troon met in zijn hand een lange stok met blaadjes er aan. Hij draagt een lang gewaad met daaroverheen een lange mantel, en hij heeft een kroon op zijn hoofd. Thomas kijkt de Dwaas vragend aan. 'Thomas, maak kennis met de Koning van de Staven. Hij behoort tot een van de Hofkaarten van de Kleine Arcana. De kaarten van de Kleine Arcana helpen je om obstakels of mogelijkheden te zien. De groep van de staven vertegenwoordigt het element vuur. Ze staan symbool voor je wil en je overtuigingen. Kijk goed Thomas, want wat je nu waarneemt, heeft te maken met wat nu, voor jou belangrijk is!' Thomas observeert de koning, die voor zijn gevoel een beetje nors en ongeïnteresseerd een andere kant op zit te kijken. Zijn ogen blijven haken aan de figuurtjes achter de koning op zijn troon. Vooral de leeuwen trekken zijn aandacht; het is alsof die zijn blik totaal naar zich toe zuigen, zodat er niets anders meer zichtbaar is. Hij schudt zijn hoofd om het beeld weer los te laten. Op dat moment draait de koning zijn hoofd om en kijkt Thomas recht aan. 'Ja Thomas,' zegt de koning, 'er is moed voor nodig om zichtbaar te maken wat je wilt, daarom worden jouw ogen naar de leeuwen toe getrokken. Ik vertegenwoordig wil en overtuiging. Wanneer je mij ontmoet, wordt aan jou gevraagd om, dat wat je wilt, nu zichtbaar naar buiten te brengen. Maar de vraag is; weet je werkelijk wat je wilt? Heeft, dat wat jij wilt ook jouw overtuiging?' Thomas raakt een beetje in de war van deze rechtstreekse vraag. Wat bedoelt hij met, 'is dat wat jij wilt ook je overtuiging?'

Hij dacht van zichzelf dat hij altijd nogal overtuigend was, en ook behoorlijk overtuigend over kon komen. 'Dat is niet wat ik hiermee bedoel Thomas,' zegt de koning. Hij kan schijnbaar alles verstaan wat ik denk, merkt Thomas, want ik heb tot nu toe nog geen mond opengedaan. 'Wat ik bedoel, heeft te maken met dat wat je wilt, laten onderbouwen door de overtuiging dat je het ook werkelijk vorm wilt geven. Want beste Thomas, jullie hebben veel overtuigingen, valse en echte, en het is soms heel erg moeilijk het verschil te zien. Jullie hebben echte overtuigingen, maar ook heel veel aangeleerde overtuigingen. Deze aangeleerde overtuigingen kunnen jullie werkelijke overtuigingen danig in de war sturen, waardoor dat wat je denkt te willen, niet tot uitdrukking kan worden gebracht. Daarom is het belangrijk te weten wat jullie valse overtuigingen zijn. Zodra je overtuiging honderd procent zuiver is, kun je elke wens in vervulling laten gaan. Maar, let goed op wat je denkt, want alles wat je denkt krijgt ergens vorm. Met de kracht van je denken trek je dat aan wat nodig is, om tot de vorm te komen.' De Dwaas ziet aan het gezicht van Thomas, dat hij nu veel heeft om over na te denken, en hier ook tijd voor nodig heeft. Hij vraagt Thomas de koning te bedanken en zegt tegen de Koning dat het voor Thomas tijd is om weer te vertrekken. De koning knikt en zegt tegen Thomas: 'Gebruik de tussenliggende tijd om na te denken over wat jij werkelijk wilt, en zoek uit of dat ook jouw diepste overtuiging is. Wanneer je dat gevonden hebt kun je je weg vervolgen.' Thomas maakt een buiging en bedankt de koning voor zijn wijze raad. De Dwaas neemt Thomas bij de hand en samen lopen ze voorbij de troon van de koning. Hier houdt de Dwaas Thomas even tegen en zegt: 'Thomas, vandaag stopt hier jouw reis. Zodra je mij weer wilt zien, zet je mijn kaart voor je neer zoals je dat al eerder hebt gedaan, en de rest gaat vanzelf.' Thomas krijgt een klein duwtje onder in zijn rug en het volgende moment zit hij weer aan de tafel op de zolder van het huis van zijn grootouders. Voor hem staat nog steeds het blauwe doosje, en tegen een van de dozen leunt de kaart van de Dwaas. Het duurt even voor hij weer helemaal doorheeft waar hij zich bevindt, dan pakt hij de kaart van de Dwaas en legt hem eerbiedig in het blauwe doosje. Hij strijkt met zijn hand over zijn gezicht en mompelt: 'Dit is vreemd, dit is héél vreemd!' Zijn hoofd gonst nog, van alle net opgedane indrukken. Eén zin blijft zich hardnekkig in zijn geheugen herhalen: *Zoek uit wat je werkelijk wilt en zoek uit of het ook jouw diepste overtuiging is!* Ergens in zijn geest begint een begrip te gloren, als een speldenknopje zo klein maar wel duidelijk aanwezig.

Hoofdstuk 6

‘Thomas, waar zat je toch al die tijd? Ik heb je wel zes keer geroepen!’
‘Dat geloof je nooit ma, dat geloof je nooit!’ Verwonderd kijkt Anna Thomas na, als hij langs haar heen de keuken uit stormt. Wat er ook gebeurd is, het heeft hem behoorlijk aangegrepen. En Thomas kennende, is het beter hem dan even met rust te laten en te wachten tot hij er zelf mee naar buiten komt. Anna draait zich om en gaat door met het bereiden van de maaltijd. Vanuit het keukenraam ziet ze Thomas zitten aan de voet van de oude appelboom. Hij zit met zijn rug tegen de stam en met zijn armen om zijn knieën geslagen, recht voor zich uit te kijken. Ze wast haar handen onder de kraan, droogt ze af en pakt de borden om ze op de tafel te zetten. In het voorbijgaan doet ze een greep in de la om het bestek eruit te halen en drukt de la weer dicht met haar heup. Ze plaatst de borden en het bestek op de tafel, loopt naar het gasfornuis en draait de knoppen op de laagste stand. Dan opent ze de achterdeur en wandelt door het hoge gras naar de appelboom. Ze gaat naast Thomas in het gras zitten, strekt haar benen en leunt met haar rug tegen de stam van de boom. Samen kijken ze naar de torens in de verte, aan de overkant van de rivier. Op grotere afstand, vlakbij de spoorbrug, loeien een paar koeien. Verder is het stil, op het zachte geritsel van de blaadjes van de boom na. Anna sluit haar ogen en laat de weldaad van deze stilte op zich inwerken. Een paar zonnestrallen kieren door het bladerdak en tasten haar gezicht af, als de gevoelige vingers van een blinde.

‘Wat was de naam van opa mam?’ ‘Onno. Waarom vraag je dat?’ ‘Zomaar.’ Anna opent één oog en gluurt naar haar zoon naast haar. Zijn gezicht staat gespannen, en hij staart nog steeds in de verte. ‘Heb je al honger? Het eten is klaar.’ ‘Mmm.’ ‘Is dat een ja, of een nee?’ ‘Uhm, ja, nee, ik denk het wel.’ ‘Nog niet zo erg dus!’ Hij draait zijn gezicht naar haar toe en grijnst. ‘Wat ben je toch een raar mens.’ Hij geeft haar een duw. Samen krabbelen ze lachend overeind en lopen in de richting van het huis. Thomas slaat zijn arm om de schouders van zijn moeder. ‘Ik moet je iets heel bijzonder vertellen, maar ik doe dat wel tijdens het eten.’ Ze knikt. Galant houdt Thomas de deur

voor haar open en laat haar voor gaan naar de keuken. Anna draait het gas onder de pannen uit en zet ze een voor een op tafel. Ze schuift de stoel aan en gaat tegenover hem aan tafel zitten. Anna kijkt Thomas aan en zegt: 'Oké, brand maar los. Ik luister.' Thomas neemt zijn bord, houdt hem dichtbij de pan en schept het eten op. Vervolgens duwt hij de lepel in Anna's richting, zodat zij op haar beurt haar bord vol kan scheppen. Dan kijkt hij Anna recht aan en zegt: 'Wat weet jij van Tarotkaarten mam?' 'Alleen dat wat ik van jouw opa heb gezien, maar ik heb er zelf nooit mee gewerkt. Voordat ik er de leeftijd voor had om het te leren, was mijn vader al verdwenen.' Thomas kijkt zijn moeder aandachtig aan en zegt: 'Ik was op de zolder waar alle spullen van opa opgeslagen staan en vond tussen de rommel een blauw doosje. Het was al oud en verschillende keren met plakband gerepareerd. Om het beter te kunnen bekijken heb ik de tafel boven leeggemaakt, ben in opa's oude draaistoel gaan zitten en heb het doosje opengemaakt. De eerste kaart die ik zag, was een kaart met een figuurtje erop dat op een gevaarlijk uitstekende rots staat, met naast hem een wit hondje dat staat te blaffen. Ik zette de kaart rechtop tegen een doos en ging er op mijn gemak voor zitten om hem te bestuderen. Terwijl ik daar zo zat, werd de kaart opeens enorm groot, zo groot als een deur. Alles was plotseling driedimensionaal en ik werd uitgenodigd door de figuur op de kaart, die ook nog mijn naam kende en zei dat hij op mij had gewacht?' Thomas wacht even en kijkt zijn moeder aan om te zien of ze hierover iets wil zeggen, maar met een knikje geeft ze aan dat hij door kan gaan. Dit geeft hem meer zelfvertrouwen, en hij vertelt haar het hele verhaal, hoe hij naar binnen is gegaan, wat de Dwaas hem heeft verteld, hoe de Dwaas hem vervolgens in contact heeft gebracht met de Koning van de Staven en wat deze koning hem heeft verteld. Al die tijd zit Anna met aandacht naar hem te luisteren zonder hem ook maar één keer te onderbreken. Aan het eind van zijn verhaal valt Thomas stil en kijkt gespannen naar zijn moeder. Dan ziet hij twee grote tranen over haar wangen naar beneden rollen. Hij schrikt en pakt haar hand. 'Mam, wat is er? Waarom huil je?' Anna pakt zijn handen en kijkt hem liefdevol aan. 'Thomas, ik ben zo blij dat je mij dit hebt verteld. Ik herken in jou het grote talent van jouw opa. Jij hebt dit talent duidelijk geërfd. Je weet niet hoe blij je mij hiermee hebt gemaakt. Ik zal alles doen wat ik kan om jou, indien je het nodig mocht hebben, hierin te begeleiden. Ik heb veel kunnen toekijken tijdens het werk van mijn vader, en ik begrijp nu hoe belangrijk dit is geweest. Lieve jongen, maak jouw reis met de Dwaas, want dit is blijkbaar de manier waarop jij met deze wereldkennis mag maken. En vraag mij wanneer dan ook om raad. Ik zal je helpen, daar waar ik kan.' Thomas springt op van zijn stoel en geeft zijn moeder een dikke knuffel.

‘Mam, wat ben je een geweldige vrouw. Ik was zo bang dat ik gek geworden was dat ik niet wist hoe ik je dit moest vertellen zonder je te laten schrikken. Je hebt al mijn zorgen van me weg genomen. Ik begrijp nog steeds niet helemaal wat er is gebeurd, maar ik weet één ding zeker! Ik ben niet gek!’ Anna lacht, streelt haar zoon liefkozend door zijn krullen en zegt: ‘Je bent zeker niet gek Thomas, maar wel heel bijzonder.’

Hoofdstuk

7

Zoek uit wat je werkelijk wilt en zoek uit of het ook jouw diepste overtuiging is. De zin blijft door zijn hoofd spoken en laat hem geen moment met rust. Wat wilde de koning hem hiermee vertellen? Zoek uit of het ook jouw diepste overtuiging is? Thomas begint erover na te denken wat zijn wensen zoal zijn. Die variëren van beroemd worden tot een carrière opbouwen met de mogelijkheid van veel en ver reizen, een groot luxehuis bezitten, liefst aan een meer of aan de zee, of de nieuwste cabriolet. Hoe verder hij komt, hoe moeilijker het wordt om te zeggen: dit is wat ik nou echt wil. Hij begint een beetje te begrijpen wat de koning bedoelde, maar hij weet ook dat er nog veel meer achter zit. Oké, laten we beginnen met beroemd worden: beroemd als wat, in wat? Uitvinder, wetenschapper? Wil hij zijn hele leven bezig zijn met iets wat nog niet verklaard kan worden? Zou hij het doen om zich uiteindelijk, tegen de tijd dat je zestig bent te kunnen bewijzen? Of wil hij pas na zijn dood erkenningen krijgen? En welke richting zou hij dan moeten kiezen? Is er een onderzoeksveld dat hem enorm boeit? Thomas realiseert zich dat als dat zo was, hij daar al lang door zou zijn gegrepen, en dat zoiets niet iets is wat je zomaar op een zomeravond in juli uit de lucht kunt plukken. Oké, acteur dan, of zanger? Muzikant? Een beroemd pianist? Hij voelt al aan alles dat dit ook niet zijn ding is. Het heeft niet zijn passie. Hij begrijpt dat er meer voor nodig is om uit te zoeken wat je werkelijk wilt, en dat dit bij lange na niet hetzelfde is als wat we dagelijks klakkeloos wensen. Zelfs het grote huis en de cabriolet hebben hun glans verloren en zijn gereduceerd tot bijkomende wensjes, zonder werkelijke diepgang. Alleen de carrière met de mogelijkheid tot reizen is nog overeind gebleven en heeft nog niet alle glans verloren. Thomas staat op en besluit zijn fiets te pakken om de tocht over de brug te maken naar de andere kant van de rivier. Hij wil op het terras gaan zitten om de mensen om hem heen te observeren en eventueel een praatje aan te knopen. Iets vertelt hem dat hij met zijn nieuwverworven kennis nu anders tegen de dingen aan zal kijken, en hij is

benieuwd hoe dat zal zijn. Als hij met de fiets langs de open keukendeur rijdt, roept hij: 'Mam, ik ben even naar de stad.' Met een zwaai van haar arm geeft ze hem te kennen dat ze hem heeft gehoord. Ze kijkt hem na terwijl hij het tuinpad afrijdt. Iets is er aan het veranderen aan haar jongen, en het gaat snel ook. Ze weet dat deze verandering ook effect op haar zal hebben, en ze besluit zich hierop voor te bereiden door zich open te stellen voor alle veranderingen die zullen komen, op de manier waarop haar vader haar dit heeft geleerd. Ze loopt de trap op naar haar eigen privéruimte die ze gebruikte om zich terug te trekken en te mediteren. Het kamertje ademt rust en ruimte uit, de energie is hier in evenwicht en in balans door de jarenlange meditatie. Haar vader had deze ruimte altijd gebruikt om zich voor te bereiden op zijn werk, om antwoorden te vragen en om astraal te reizen. Als ze de deur opent, realiseert ze zich dat ze veel te weinig gebruik heeft gemaakt van deze ruimte; ze besluit hier vanaf vandaag verandering in aan te brengen. Ze loopt naar het lage tafeltje met de boeddha er op. Die wordt geflankeerd door een heldere kristallen bol aan de rechterkant en een diepdonkerzwarte bol van obsidiaan aan de linkerkant. In zijn armen draagt de boeddha een kleine mini dameskris. De kris heeft ze ooit gekregen van een paranormaal begaafde hindoe priester, toen ze een keer op vakantie naar Bali was geweest. De kris wilde nadat ze hem had gezien, niet meer uit haar dromen wijken, totdat ze dit vertelde aan de hindoe priester. Deze nam de kris plechtig uit de schede en vroeg haar om haar rechterhand naar voren te steken, waarna hij de kris op haar handpalm legde met het handvat op de muis van de hand en de punt naar voren op haar middelvinger. De kris paste precies op haar hand, van het begin van de muis van de hand tot aan het topje van haar middelvinger. De priester keek haar doordringend aan en zei: 'Deze kris hoort bij jou en is al eerder in jouw bezit geweest. Lang, heel lang geleden. Bewaar hem goed!' Anna had nooit veel interesse gehad in krissen, omdat ze voor haar, hoe je het ook bekeek, simpelweg een wapens waren. Iets waar ze niets mee had en ook niets mee wilde hebben. Toch keek ze nu, nadat de priester haar dit verteld had, anders naar deze kris en begreep ze van hem dat dit haar beschermer was. En zo had ze hem ook geaccepteerd, temeer omdat de kris naar haar gevoel, haar gevonden had. Zij zelf was hier niet naar opzoek geweest. In tegendeel! Ze steekt de kaars aan die voor de boeddha op het tafeltje staat en maakt wat verse olie warm in het oliebrandertje. Ze gaat vervolgens in een halve lotushouding op haar kussentje zitten en sluit haar ogen. Ze neuriet zachtjes een mantra en haar handen beschrijven vreemde figuren in de lucht om de meditatie te openen. Vervolgens legt ze haar handen op elkaar gevouwen

terug in haar schoot. Het ritme van de mantra brengt haar dieper en dieper in haar meditatie. Haar lichaam begint op het ritme van de mantra zachtjes heen en weer te schommelen, om vervolgens over te gaan op een licht ronddraaiende beweging, die naar een kwartier plotseling stilvalt. Anna is nu diep in meditatie en is zich niet meer bewust van de wereld om haar heen. Haar stem stopt met het zingen van de mantra en een diepe vrede vult de ruimte van het kamertje. Om haar heen bewegen zich langzaam grote en kleine doorzichtige bollen; sommige zijn blauw of lila van kleur, maar de meeste bollen zijn wit. Eén uitzonderlijk felle kleine blauwe bol blijft vlak voor haar gezicht hangen, ter hoogte van haar voorhoofd. Op haar voorhoofd tekent zich een kleine lichtvlek af, niet groter dan een stip, maar duidelijk waarneembaar.

Hoofdstuk 8

Als Thomas terugkomt van zijn fietstocht naar de stad, waar hij op zijn gemak heeft zitten luisteren naar de gesprekken van andere mensen, is zijn inzicht in wensen, weten wat je wilt en overtuigd zijn van wat je wilt, behoorlijk verbreed. Het is hem opgevallen dat de meeste mensen wel iets te wensen hebben, maar dat hun overtuiging hierin nog ver te zoeken is. Het luisteren naar de gesprekken met diverse mensen hierover hebben hem goed gedaan, waardoor zijn geest steeds helderder is geworden. De ontmoeting met de Tarot heeft bij Thomas iets in gang gezet. Het is alsof er steeds meer luikjes opengaan, wat hem steeds meer zicht geeft op diep verborgen kennis. Hij begint te begrijpen dat wat je zomaar wenst of wilt, geen kans heeft om zich te ontwikkelen. Terwijl een wens waar iemand met hart en ziel achterstaat, een die gedragen wordt door iemands diepste overtuiging, veel meer de mogelijkheid krijgt om zich te manifesteren. Dat betekent dus dat wanneer je iets graag wilt, terwijl echter de overtuiging sterker is dat dit toch niet voor je weggelegd is, de wens zich nooit kunt zal ontwikkelen en materialiseren. Dat is het dus wat de koning bedoelde met valse overtuigingen! Nu realiseert Thomas zich pas hoe belangrijk het is om je eigen gedachten te observeren, om echt te weten wat je eigenlijk allemaal zoal denkt gedurende de dag. Hij komt tot de ontdekking dat het nogal veel is, de hoeveelheid aan gedachtenspinsels, en dat ze meestal ook erg ongenueanceerd zijn. Hij vraagt zich af; als alles wat je denkt en wenst zich op de een of de andere manier materialiseert, wat gebeurt er dan wanneer je iemand vanuit een emotie iets kwaads toewenst? Is dit dan ook een wens die ergens in het universum gestalte krijgt? Wat, als deze negatieve gedachte, alleen maar vorm krijgt in je eigen angstwereld, waardoor je er last van kunt krijgen zonder dat je het weet? Als dat zo is, dan kun je wensen dus voeding geven of juist niet, en dan heeft de hoeveelheid voeding alles te maken met de diepte van je overtuiging. Wauw! Dat betekent, dat we best eens wat beter naar onze gedachten mogen kijken, om te zien wat we voeding geven en wat niet. Het besef veel meer zelf in de hand hebben dan wordt gedacht, en een hoge mate van

verantwoordelijkheid voor het eigen leven te hebben, is een eyeopener die grote indruk op hem maakt. Het wordt zo langzamerhand tijd om zijn geest weer tot rust te laten komen.

Thomas pakt zijn fiets en zoekt hiervoor een plek aan het water. Door zich op het stromen van het water te concentreren, zorgt Thomas ervoor dat zijn gedachten meer en meer naar de achtergrond drijven en dat zijn geest rustiger wordt. Van zijn moeder heeft hij geleerd dat wanneer je iets wilde weten dat heel belangrijk is, je dit aan je binnenkant moet vragen. Thomas besluit om de vraag, wat zijn diepste wens is, te laten beantwoorden door zijn binnenkant. Hij stelt zijn vraag in de stilte van zijn geest en laat hem vervolgens los, met het volste vertrouwen dat het antwoord naar hem toe zal komen, als hij daar klaar voor is.

De volgende morgen wordt hij wakker met een heldere en rustige geest, en met een nieuwe besef dat hij nu weet wat zijn diepste en grootste wens is! Het is zijn wens, om het talent dat hij van zijn grootvader heeft geërfd te ontwikkelen en te laten groeien. Hij voelt aan de zuiverheid van deze wens en zijn rotsvaste geloof hierin dat hij dit kan! Hij weet en voelt dat deze wens, zijn diepste overtuiging is!

Om opnieuw contact te maken met de Dwaas, gaat hij na het ontbijt naar de zolder en zet hij, net als de vorige keer, de kaart van de Dwaas voor zich op de tafel tegen een doos. Naar een paar minuten begint de kaart te groeien. Thomas hoeft nu alleen nog maar over de drempel te stappen om terug te keren naar de wereld van de Tarot, waar de Dwaas al op hem staat te wachten. De Dwaas neemt Thomas nauwkeurig op en zegt: 'Zo te zien Thomas, is er na jouw bezoek veel met je gebeurd.' Thomas knikte en vertelt de Dwaas in korte bewoordingen wat de vraag van de Koning van de Staven met hem heeft gedaan, en welk besluit hij heeft genomen.

De Dwaas is tevreden en knikt goedkeurend naar Thomas.

Thomas neemt de Dwaas wat beter in zich op. Wat hij de vorige keer al heeft gezien, maar wat hem toen niet echt op is gevallen, is de stok met daaraan hangend de tas, die de Dwaas over zijn rechterschouder draagt. Het lijkt nu wel alsof de stok een beetje doorbuigt door het gewicht van de tas. Thomas wijst naar de stok en zegt: 'Dat lijkt mij nogal zwaar wat je daar allemaal meedraagt. Wat zit er eigenlijk allemaal in? De vorige keer is mij die tas niet zo opgevallen, maar hij lijkt mij nu zwaarder dan toen.'

'Het feit dat jou dit nu opvalt Thomas, heeft te maken met jou!' Thomas kijkt de Dwaas verbaasd aan. 'Maar het is toch jouw bagage die je daar meezeult?' 'Nee Thomas, ik vertegenwoordig alleen maar het symbool. Het is jouw bagage en je hebt gelijk, die is behoorlijk zwaar nu. Onthoud goed,

elke keer wanneer je mij of een van de andere kaarten ziet, en er iets is wat op dat moment jouw speciale aandacht heeft, vertelt dit iets aan jou op dat moment. Dat jij vandaag mijn bagage waarneemt als een behoorlijk gewicht, vertelt mij dat jij nog ballast met je meedraagt waar je nog vanaf moet. Wat is het Thomas, dat jij nog met je meedraagt als een zware last, waar je nog niet mee klaar bent?' Thomas is even stil en kijkt een tijdje peinzend voor zich uit. Dan draait hij zijn gezicht om naar de Dwaas en zegt: 'Ik denk dat ik het wel weet. Het is de last van de scheiding van mijn ouders die ik nog met mij mee draag.' 'Mooi, Thomas. Nu je dit weet, kun je er ook aanwerken, en zal de last beetje bij beetje lichter worden, net zolang tot hij geen onnodige ballast meer veroorzaakt.' De Dwaas ziet de verwondering op het gezicht van Thomas en besluit dat het weer tijd is voor een nieuw avontuur. Hij steekt een hand naar hem uit en zegt: 'Ben je klaar Thomas om met mij de sprong weer te wagen?' Thomas aarzelt geen moment en steekt vervolgens zijn hand uit naar de Dwaas. De Dwaas neemt zijn hand in die van hem, en samen maken ze opnieuw een sprong in de diepte.

Hoofdstuk

9

Thomas en de Dwaas zijn na hun sprong midden in een bloeiende de tuin terecht gekomen, vol met rozen en lelies. Vlak voor zich ziet Thomas een man staan achter een tafel met daarop verschillende attributen. De man is gekleed in een lang wit gewaad met daaroverheen een lange rode mouwloze mantel. De houding van de man intrigeert hem: hij staat daar met één hand omhoog geheven en de andere wijzend naar de grond. Wat hem opvalt, is het stokje dat de man in zijn opgeheven hand houdt. Hij had het zelfde stokje ook gezien bij de naakte dame op het deksel van de Tarot doos. Maar wat hem helemaal fascineert, is de slang rond het middel van de man, wat in zijn eigen staart bijt. Om het helemaal af te maken, zweeft er ook een soort liggende acht boven het hoofd van de man. De Dwaas ziet de verbazing en de hoeveelheid vragen op het gezicht van Thomas en zegt: 'Thomas, mag ik je even voorstellen. Dit is de Magiër, de tweede kaart van het Grote Arcanum en de nummer Eén van deze serie.' 'Welkom Thomas,' zegt de Magiër: 'Het is een eer je hier te mogen ontmoeten.' Thomas kleurt er een beetje van zoveel lof. Hij laat gauw zijn blik naar de tafel dwalen en bestudeert aandachtig de vier voorwerpen die hierop aanwezig zijn. Omdat het stil blijft voor hem, kijkt hij weer op naar de Magiër. Die kijkt hem glimlachend aan en zegt: 'Laat je niet van de wijs brengen Thomas. Wij zijn oprecht blij met jouw komst hier. Door jou zullen veel dingen veranderen, en met jouw hulp zullen wij instaat zijn onze geheime kennis naar buiten te brengen onder de mensen, zodat zij net als jij veranderingen zullen ondergaan, wat heel belangrijk is nu het universum bezig is aan de grote transformatie, en daarmee ook alle planeten in het

zonnestelsel, inclusief de aarde. Wanneer de aarde transformeert, transformeren de mensen mee, want fysiek is de mens een deel van de aarde, met dezelfde grondstoffen als Moeder Aarde. Jullie staan aan de poorten van de grote verandering, iets waar al lang voor de komst van de mens aan gewerkt werd. Nu zullen jullie de eindfinale van een van de vele cyclussen meemaken.' Thomas is een beetje stil van zoveel indrukwekkende informatie. Hij weet niet goed of hij nu wel of niet iets mag vragen: hij heeft de indruk dat alles wat hij nu wil vragen nogal dom en banaal over zal komen. 'Nee Thomas, geen enkele vraag die ooit wordt gesteld is dom, banaal of zonde van de tijd. Geen vragen stellen is veel dommer!' Oeps, dat was hij even vergeten. Denken is hier hetzelfde is als gedachten hardop uitspreken. De Dwaas, die ziet dat Thomas nogal overdonderd is en hierdoor even met stomheid geslagen, komt naast hem staan en zegt: 'Thomas, dit is een symbool met een grote inhoud, en ik begrijp dat je overdonderd bent. Ik zal proberen je het een en ander van wat je hier ziet uit te leggen. Kijk goed naar de Magiër, Thomas. Hij is de tovenaar in zijn eigen tuin. Op de kaarten is een tuin in de kaarten het symbool van jullie onderbewuste. In zijn rechterhand houdt de Magiër een attribuut dat aan de boven kant hetzelfde is als aan de onderkant. Dit is het symbool voor: -"Zo boven, zo beneden"- wat wil zeggen dat wat er zich op kosmisch niveau afspeelt, zich ook afspeelt in de materie. Ofwel jullie zijn een kopie van de kosmische wereld. Veranderingen die zich op hoger kosmisch niveau afspelen worden gerealiseerd in de materie. De Magiër is werkzaam in zijn eigen tuin. Dat wil zeggen dat hij werkt in het onderbewustzijn. Vanuit het onderbewustzijn wordt informatie naar buiten gebracht, zodat die werkzaam kan worden in de materie. Eén hand wijst omhoog en de andere naar beneden. Door je te verbinden met de kosmische energie en de energie van aarde, kun je de tovenaar zijn in je eigen tuin. Dit is overigens de betekenis van het Bijbelse: -"Eert uw vader en uw moeder"- De vader als kosmische-energie en de moeder als aard-energie. Het heeft dus niets te maken met jullie "aardse ouders." Omdat de mensen dit niet wisten, is de energie vanuit de religie uitsluitend gericht geweest op de kosmische energie, en hebben jullie hierdoor lange tijd de aardenergie in jullie zelf verwaarloosd. Jullie zijn hierdoor slecht geaard geworden. Op het moment dat jullie deze energiestroom herstellen komen beide stromingen bij elkaar in de hartchakra. Hier transformeren ze zich en krijgt het zijn evenwicht. De tafel voor de Magiër, staat symbool voor jullie leven hier op aarde, in de materie. Op deze tafel bevinden zich verschillende voorwerpen. Elk van deze voorwerpen vertegenwoordigt een element. Het zwaard staat voor het element lucht, de beker voor het element water, de

staf voor het element vuur en de pentakel voor het element aarde. Al deze elementen bevinden zich in ieder van jullie. Door gebruik te maken van deze elementen, worden jullie de magiër in jullie eigen tuin. Als mensen zijn jullie scheppers van jullie eigen wereld, en geven er zelf vorm aan. Alleen zijn jullie je hier vaak niet van bewust en wijten alles wat jullie overkomt aan de omgeving waarin jullie leven. In de loop van jouw reis zal je meer te weten komen over deze elementen en hun betekenis, voor nu is het voldoende te weten dat jullie over al het nodige beschikken om een gelukkig en evenwichtig mens te worden. Boven het hoofd van de Magiër zweeft een liggende acht of lemniscaat, het symbool voor de oneindigheid en het eeuwig leven. Hetzelfde geldt voor de slang die in zijn eigen staart bijt, rondom het middel van de Magiër. De Magiër draagt verder een wit kleed. Dit staat weer voor zuiverheid. Daar overheen hangt een rode jas. Dit rood symboliseert geheimhouding: dat wil zeggen, dat er soms dingen gebeuren die nog niet duidelijk zijn, en die op het moment ook nog niet duidelijker gemaakt kunnen worden, omdat het proces nog niet is voltooid. Pas later zal je, door terug te kijken begrijpen wat de bedoeling ervan is geweest.’

De Dwaas houdt het gezicht van Thomas goed in de gaten terwijl hij tegen hem spreekt. Thomas, kijkt met grote aandacht naar de Magiër en alle attributen om hem heen, terwijl hij luistert naar wat de Dwaas hem vertelt. De Dwaas ziet dat er binnenin Thomas iets gebeurt, dat te maken heeft met een diepgaand begrip. Het is nog maar een pas ontkiemend zaadje, maar in zich draagt het de belofte van een volwaardige boom. De Dwaas weet dat het nu belangrijk is, dit pas ontkiemende zaadje te koesteren en te voeden, zodat het de kans krijgt om te groeien tot de grootte die het nodig heeft. Nu de Dwaas zwijgt, neemt de Magiër het weer van hem over en zegt: ‘Als Magiër vertegenwoordig ik de kracht van geest die zich manifesteert in de wereld. Dat wil zeggen dat de wereld zoals hij er voor jou uitziet door jouzelf zo is gecreëerd. Jullie allemaal tezamen dromen jullie eigen leven, jullie geven het zelf vorm. Daardoor zijn jullie allemaal de kapitein van je eigen schip. Mensen realiseren zich dit niet. Ze hebben vaak het gevoel dat ze in hun leven een kleine notendop zijn op een woeste rivier, en dat ze hierop geen enkele invloed kunnen uitoefenen, maar niets is minder waar!’

Heel even verschijnt er een diepe verwondering en herkenning in de ogen van Thomas, waardoor een kort moment zijn hele gezicht oplicht. Het duurde niet meer dan een milliseconde, maar de uitdrukking is er toch echt. De Dwaas begrijpt dat het zaadje zijn voedsel heeft opgenomen en dat het binnenin Thomas zijn werk zal doen. Zijn ogen ontmoeten die van de Magiër en ze knikken elkaar kort toe. Ze hebben zich niet vergist. Thomas is de juiste man voor deze taak. De Dwaas zegt: ‘Thomas, ik weet dat het veel is

wat je te verwerken hebt gekregen, maar het is nu voor jou belangrijk om weer een sprong te maken naar een volgende kaart.' Thomas, die volledig op de Dwaas vertrouwt, knikt. Samen, nemen ze afscheid van de Magiër, waarbij Thomas hem bedankt voor zijn wijsheid en zijn inzichten en zegt: 'Ik ben heel erg blij dat ik u heb mogen ontmoeten, want ik voel vanbinnen dat er iets belangrijks is gebeurd, ook al heb ik er nu nog niet de woorden voor.' Opnieuw ontmoeten de ogen van de Magiër en de Dwaas elkaar. En de Dwaas weet dat zijn beslissing juist is.

De Magiër kijkt Thomas aan en zegt: 'Dat genoeg Thomas, was geheel wederzijds. Ik wens jou veel inspiratie, inzichten en wijsheid op jouw reis.' Thomas en de Magiër schudden elkaar de hand. Dan draait Thomas zich om naar de Dwaas en legt vol vertrouwen zijn hand in die van de Dwaas.

Hoofdstuk 10

De regen is opgehouden en de oude man zit weer alleen op zijn veranda. Het was gezellig om even samen te zitten met Sri, zijn stiefdochter. Ze is uitgegroeid tot een intelligente en spirituele vrouw. Hij is trots op haar, op hoe zij zich staande weet te houden in dit lang niet altijd gemakkelijke land. Hoeveel jaren is hij hier nu al? Hij weet het niet meer. De jaren hebben zich als een lome ketting aan elkaar geregen zonder bijzondere kenmerken. Hij voelt zich volkomen gelukkig hier en kan zich niet voorstellen dat hij zich ooit anders heeft gevoeld. Toch knaagt er iets aan hem, heel diep vanbinnen. Alsof er iets of iemand staat te roepen achter een heel dikke deur, ver van hem verwijderd. Het vraagt zijn aandacht, maar hij weet niet hoe hij het kan bereiken. Dat knagen is iets van de laatste tijd, vroeger had hij dat niet. Het is niet dat het zich elke dag aandient, maar zo nu en dan. Op onverwachte momenten als hij helemaal alléén is, bijna zonder gedachten, diep verzonken zit in zichzelf. Dan is het er. Klagend en knagend, heel ver op de achtergrond. Alsof hij probeert te luisteren naar een geluid van een verre planeet. Het komt nooit dichterbij.

Opnieuw klinkt er geritsel in de bladeren, maar nu is het anders; dit geluid herkent hij niet. Hij spitst zijn oren om te volgen hoever de stappen verwijderd zijn van zijn huisje. Een meter of twintig denkt hij. Het is niet iemand van het eiland, want de bewoners van het eiland hebben een veel behoedzamere manier van lopen. Degene die daar loopt, doet wel zijn best behoedzaam over te komen, maar is het niet. De oude man glimlacht.

Dit is waarschijnlijk de buitenlander waarover Sri het al had gehad, die hem nu een bezoek wilde brengen. De oude man draait zijn blinde ogen in de richting van het geluid en verwelkomt zijn gast in het Engels. Die blijft hierdoor verrast stilstaan. 'Hoe wist u dat ik een buitenlander was?' zegt de man. 'Dat, mijn beste man, weet je als je hier net zolang bent als ik, en je oren je ogen zijn geworden. Wees welkom en ga zitten. Wat kan ik voor u betekenen?' De oude man steekt zijn hand uit en de gast pakt hem aan om hem te begroeten. 'Mijn naam is Mark,' zegt de vreemdeling. 'Ik heb veel

over u gehoord, in het bijzonder over de wonderen die u bij mensen kunt verrichten.’ De oude man wuift dit met een handgebaar weg en zegt: ‘Luistert u niet al te veel naar de verhalen van de lokale bevolking. Zij hebben nogal de neiging de dingen groter te maken dan ze zijn.’ Mark laat zich hierdoor niet uit het veld slaan. Hij vertelt dat hij meermalen gesproken heeft met Sri, en dat zij het ook heeft bevestigd. ‘Genoeg hierover gepraat Mark,’ zegt de oude man. ‘Jij gaat nu eerst het huisje binnen en zet voor ons tweeën een flinke kom koffie. Neem mij niet kwalijk dat ik je tutoyeer, maar ik vind het prettiger om op deze manier met je te praten en ik heb graag dat je hetzelfde bij mij doet. Binnen vind je de koffie. De kommen die ik bedoel zijn blauw aan de buitenkant en wit vanbinnen. Ze zijn een beetje plat en ruim, en dat heb ik nu juist nodig.’ Mark, die begint te begrijpen dat je met deze bijzondere man anders om moet gaan dan gebruikelijk, richt zich op van zijn stoel en gaat het huisje binnen, om na een kwartiertje weer naar buiten te komen met een dienblad met twee blauwe kommen en een flinke pot koffie. Voor alle zekerheid heeft hij ook maar suiker en melk meegenomen. ‘Mooi, Mark. Ga hier nu maar naast mij aan de tafel zitten. Sri vertelde mij dat je zorgen hebt, maar ik denk niet dat dát de reden is van jouw bezoek hier. Je bent hier om een heel andere reden dan die je aan Sri hebt verteld. Je hoeft mij hier nu geen antwoord op te geven, Mark. Ik weet namelijk dat dit zo is, en ik wil alleen dat jij weet dat ik het ook weet.’ Mark luistert naar de man en diens woorden zorgen wonderwel voor een warm gevoel van bondgenootschap. Mark kijkt met aandacht naar de verrichtingen van de oude man. Bekwaam pakken de handen van de oude man de koffiekannen, zonder dat hij er een keer naast grijpt. Dan pakt hij een van de kommen en giet die vol, tot een centimeter onder de rand. Hij doet hetzelfde met de andere kom. Vervolgens giet hij in beide kommen een scheutje melk, dat zich langzaam als een wolkje naar de randen uitspreidt in de koffie. Dan pakt hij een lepel en roert hier twee keer krachtig mee door de koffie in allebei de kommen. Hij legt de lepel neer en leunt achterover in zijn stoel. ‘Mark, let nu heel goed op.’ De oude man wrijft in zijn handen, brengt ze daarna heel langzaam van elkaar en slaat ze vervolgens met een klap tegen elkaar. Hij doet hetzelfde nog een keer en brengt dan zijn handen boven een van de kommen koffie. Gespannen kijkt Mark toe, zijn blik gericht op de koffie in de kom. Na een paar seconden beginnen zich van uit het midden van de kom kringen te vormen, die uitdijen naar de zijkant. Telkens weer ontstaan er cirkels vanuit het midden van de kom. De blik van Mark gaat naar de andere kom, om te zien of het te maken heeft met een trilling van de tafel. Maar de koffie in de andere kom is volkomen roerloos.

Zodra de oude man zijn handen wegneemt boven de kom, is de vloeistof onmiddellijk weer net zo roerloos als in de andere kom. Wanneer de oude man zijn handen weer boven de kom brengt, gebeurt er weer hetzelfde. De oude man leunt achterover in zijn stoel en wacht op het commentaar van Mark. 'Is dit een truc?' vraagt Mark. 'Wat denk je zelf?' 'Ik zie het voor mijn ogen gebeuren, maar toch kan ik het niet geloven.' 'Jij kunt dit ook.' 'Hoe bedoel je, ik kan dit ook?' 'Precies zoals ik het zeg, jij kunt dit ook! Probeer het maar.' 'Oké!' Mark is er helemaal klaar voor, zijn ogen schitteren. Hij wrijft zijn handen tegen elkaar, net zoals hij dit de oude man heeft zien doen, beweegt ze vervolgens langzaam uit elkaar en slaat ze met een klap weer tegen elkaar. Deze procedure herhaalt hij nog een keer. Dan houdt hij zijn handen boven de kom met koffie. Secondenlang houdt hij zijn adem in. Er gebeurt echter niets, de vloeistof in de kom blijft roerloos. De teleurstelling is in Marks stem te horen en van zijn gezicht af te lezen als hij zegt: 'Er gebeurt niets!' 'Dat komt, omdat er in jou een diepe overtuiging zit dat je het niet kunt.' 'Ja, maar ik heb gezien dat het kan. Ik wil juist heel graag dat het kan!' 'De overtuiging dat het niet kan Mark, is vele malen sterker. En juist dát, beste Mark, is de truc.' 'Hier kwam je toch voor? Hier heb je toch jouw hele speurtocht voor opgezet: om erachter te komen hoe het werkt, en waarom het werkt. Heb ik gelijk of niet?' Mark moet bekennen dat de oude man de spijker op de kop heeft geslagen. Hij had over deze bijzondere man gehoord, en iedereen die op de een of de andere manier met hem in aanraking was gekomen, was diep onder de indruk. Verder was er niet veel bekend over de man zelf. Maar er was meer dat Mark ertoe aangezet had om de tocht naar het eiland te ondernemen, om zelf deze man in levenden lijve te ontmoeten. 'Mark, wat jij hebt gezien is nog maar een fractie van wat wij allemaal kunnen. Wij, Mark, kunnen over water lopen als wij maar niet die diepe overtuiging hebben dat we dit niet kunnen. En zolang wij deze overtuiging in stand houden, zullen we nooit instaat zijn om over water te lopen. Dus het enige wat wij moeten doen, is een onderzoek beginnen in onszelf om uit te zoeken wat onze werkelijke overtuigingen zijn en wat onze valse aangeleerde overtuigingen zijn. Als je daar serieus mee gaat beginnen, zullen voor jou ook de deuren opengaan. Je zult jezelf versted doen staan, maar daarvoor zal je eerst heel hard moeten werken om te ontdekken wat je diepste overtuiging is, en of je in staat zult zijn deze om te buigen.' 'Als ik het dus goed begrijp, zijn wij tot veel meer instaat dan wij zelf vermoeden?' 'Ja Mark, dat klopt. De mens heeft te weinig geloof in zichzelf. Hij gelooft eerder in de wonderen van een ander dan in die van hem zelf. Daar zouden we iets aan moeten doen.' 'Het klopt wat je zegt! Ik heb bijzondere redenen waarom ik de zoektocht naar je ben begonnen en

het zijn niet mijn zorgen die mij hier hebben gebracht. Uit verschillende bronnen heb ik vernomen dat je hier jaren geleden terecht bent gekomen, maar dat niemand je naam weet of waar je vandaan komt. Het verhaal gaat dat ze je blind in de jungle hebben gevonden, maar niemand weet hoe je daar terecht gekomen bent of hoelang je daar al was. Wat opmerkelijk was, was dat je ondanks alles in een verbazend goede conditie was, toen ze je vonden.' De oude man glimlacht, klopt zijn gast even op zijn knie en zegt: 'Mark, ik ben een oude man en de jaren gaan mij soms vermoeien. Ik zou nu graag afscheid van je willen nemen, maar ik hoop je wel nog een keer terug te zien. Neem mijn raad over het zoeken naar je werkelijke overtuigingen serieus, en je zult de eerste stappen zetten om mens te worden. Want, Mark wij zijn nog steeds een mens-in-wording.' Met deze wonderlijke woorden neemt de oude man afscheid van Mark.

Er zit voor Mark niet veel anders op dan de terugtocht naar het dorp te ondernemen. Hij begrijpt hieruit dat de oude man nog niet van plan is om meer over zichzelf te vertellen. Maar hij heeft wel gezegd dat hij hem nog een keer hoopt te zien, en daar is Mark blij om.

Hoofdstuk

11

Thomas en de Dwaas bevinden zich in een door de maanverlicht landschap. Voor hun voeten staan acht grote bekers opgestapeld. Daarachter stroomt een riviertje met aan weerskanten rotsen. Aan de overkant van het riviertje zien ze een persoon die gekleed is in een rode mantel met lange, wijde mouwen, met aan zijn voeten rode laarsjes. In zijn hand heeft hij een lange stok, wat voor Thomas betekent dat deze figuur van plan is om een lange reis te gaan maken, en dat de hulp van een stok die comfortabeler kan maken. De stok biedt steun tijdens vermoeidheid en wanneer het klimmen moeilijker wordt. Hij kan nog niet zien of de figuur een man is of een vrouw. Ondanks het licht van de volle maan zitten er toch ook donkere gebieden in het landschap dat een beetje beangstigend en eenzaam aandoet. Hoe langer Thomas naar de figuur kijkt, hoe meer hij ervan overtuigd raakt dat het een man is. Thomas merkt dat zijn gevoel en emoties behoorlijk aan de oppervlakte liggen. Hij verbaast zich hierover. Thomas is niet een mens die dergelijke gevoelens zo aan de oppervlakte heeft zitten, hij drukt ze liever wat verder weg, zodat ze niet voor iedereen zichtbaar zijn.

Op de een of andere manier lukt hem dit nu niet, en hij voelt zich hier een beetje ongemakkelijk door. De Dwaas observeert Thomas in alle rust, terwijl deze zijn nieuwe omgeving in zich opneemt. Thomas draait zijn gezicht naar de Dwaas en zegt: 'Weet je Dwaas, iets in dit hele tafereel geeft mij rust en maakt mij ook blij. Iets zet mij ertoe aan om met de man mee te gaan, maar aan de andere kant maakt het mij ook bang. Maar wat ik nu het sterkst voel, is de eenzaamheid. Ik denk dat de weg die deze man gaat niet gemakkelijk zal zijn, maar dat de reis hem wel veel op zal leveren. Mijn gevoel zegt dat

deze man helemaal op zichzelf is aan gewezen en dit pad helemaal alleen zal moeten gaan. Het ontroert mij zo diep, dat ik er tranen van in mijn ogen krijg. Dit is nieuw voor mij, maar ook dat ik zomaar instaat ben om dit aan jou toe te vertrouwen.'

De Dwaas ziet de bewogenheid op het gezicht van Thomas, en hoe open, bijna kinderlijk zijn blik nu is. Hij weet dat Thomas nu heel kwetsbaar is, en dat het heel belangrijk is om daar nu goed op te reageren. Hij legt een hand op de rug van Thomas, tussen zijn schouderbladen. Onder zijn hand voelt hij dat Thomas zich langzaam weer ontspant. De man in de rode mantel heeft dit opgemerkt. Hij draait zich om en begint naar Thomas en de Dwaas toe te lopen. De man komt met de rivier tussen hen in, voor hen staan en zegt: 'Ik vertegenwoordig de nummer Acht van de Bekers en behoor tot de Kleine Arcana. Wees welkom in mijn wereld. Thomas, ik nodig je uit om een stuk met mij mee te lopen. Als je goed kijkt, dan zie je iets verderop een plek waar de rivier wat smaller is. Daar is het mogelijk om via de stapstenen in de rivier naar de overkant te springen.' Thomas geeft gehoor aan de uitnodiging en vindt de plek die de man hem aanwijst. Hij ziet dat het water hier laag is en dat er in het water een paar rotsblokken liggen waar hij gemakkelijk op kan staan. Met een paar sprongen is hij aan de overkant van de rivier, waarna hij naar de man toe begint te lopen. Nadat de man Thomas de hand heeft geschud, nodigt deze hem met een handgebaar uit verder met hem mee te lopen. Samen, gaan ze op weg langs de oever van de rivier, naar de bergen in de verte. Terwijl ze in een rustig tempo samen langs de zich voortkabbellende rivier lopen, begint de man te vertellen. 'De bekera's, Thomas, die je aan het begin hebt zien staan, staan symbool voor gevoel en emotie. Bij deze bekera'sserie gaat het er om wat jouw emoties en gevoelens jou te vertellen hebben. Jij hebt intussen ook al gemerkt dat emoties hier veel gemakkelijker naar boven komen. Het beeld dat ik hier vertegenwoordig, is het pad van de mens dat aangestuurd wordt door gevoelens. Wanneer er een moment is dat jij je gevoel moet volgen, is er niemand aan wie je raad kunt vragen, want niemand kent jouw pad. De enige begeleiding die je hierbij nodig hebt, is het licht van de maan. De maan, staat hier symbool voor je intuïtie. Zij is de enige die jou dan kan begeleiden op jouw pad, want zij is ook de enige die weet wat jouw pad is.' 'Dus net als het witte hondje bij de Dwaas, staat hier de maan als symbool voor de intuïtie?' 'Ja, dat klopt. Je intuïtie kan, net als de maan hier symbolisch laat zien, de dingen duidelijker voor je maken door er licht op te laten schijnen. Dat is dan een proces van bewustwording. Elk mens heeft ergens een rode draad in z'n leven, die soms voor een enorme ommezwaai in het leven kan zorgen. De periode daarvoor kan dan soms best wel moeilijk en onoverzichtelijk zijn, waardoor je het

gevoel hebt helemaal vast te lopen. Wanneer je je op zo'n moment terug kunt trekken in de stilte, door bijvoorbeeld te mediteren, dan biedt jouw intuïtie je de kans om contact te maken met je hogere zelf dat jou raad kan geven.' De man zwijgt even om Thomas de gelegenheid te geven om hierover na te denken. Een tijdje lopen ze gestaag door. Het enige wat hij nu hoort is het ritmische tikken van de stok van de man. De man merkt dat de stok de aandacht heeft getrokken van Thomas hij zegt: 'Het was juist Thomas, wat jij dacht over de stok. Die biedt steun en dit kan je pad soms lichter maken. Deze stok staat voor de kennis die je in je draagt, en je kunt er op steunen op het moment dat je het nodig hebt. Maar, hij dient alleen tot steun. De werkelijke verlichting krijg je via inzichten door de ervaring die je opdoet tijdens je levensreis. Thomas, ik heb jouw woorden en indrukken waargenomen aangaande het landschap van deze kaart. Wat jou opviel, is dat er ondanks het licht van de maan toch nog donkere plekken in het landschap zitten. Die donkere plekken laten zien dat er nog gebieden zijn die onbekend zijn. De reis op aarde is ook altijd de reis in jezelf, en deze zorgt voor ontwikkeling en inzichten. Zoals jij al gevoeld hebt brengt dit ook een gevoel van eenzaamheid met zich mee. Ik zeg met nadruk een gevoel van eenzaamheid, want wanneer je goed bent verbonden met de bron in jezelf, ben je nooit alleen en bestaat er geen eenzaamheid.' 'Waar komt dat gevoel van eenzaamheid dan vandaan?' vraagt Thomas. 'Het gevoel van eenzaamheid is ontstaan op het moment dat jullie als energie de keuze hebben gemaakt om je trilling te verlagen, om hierdoor materie te kunnen worden. Dit proces brengt met zich mee, dat jullie jezelf losmaken van de oorsprong. Een aantal dagen voor je geboorte, nadat je jouw leven voor je hebt gezien en jij de keuze hebt gemaakt dat je dit leven waar je voor gekozen hebt ook werkelijk wilt beleven, wordt de navelstreng die je verbindt met de oorsprong doorgesneden. Dit veroorzaakt een diep gevoel van verlatenheid, dat jullie eenzaamheid noemen. Dit is wat Jezus bedoelde toen hij de metafoor vertelde van de kruisiging, waarbij hij vertelde dat hij toen hij op het kruis gehangen was riep: "*Mijn God, mijn God, waarom heeft u mij verlaten?*" Dit drukt de diepe pijn uit waar jullie doorheen gaan om materie te worden. Omdat jullie op dat moment ook beseffen dat er een leven voor nodig is om het contact weer te herstellen, omdat we na onze geboorte alle herinnering hieraan verliezen. Deze trilling is namelijk te hoog voor de materie, maar gedurende het leven hebben jullie de mogelijkheid om de trilling van je geest te verhogen, waardoor het lichaam ook in een hogere trilling komt te staan. En hoe hoger de trilling, hoe dichter je weer bij de bron komt. Tijdens het leven en doorleven van het aardse bestaan, is jullie ervaring op aarde ervoor nodig om de trillingen te verhogen, waarbij er altijd

twee stromingen aan jullie blijven trekken. De behoeften van de Geest en de behoeften van het lichaam. De keuzes die jullie maken, en de inzichten die jullie hierdoor opdoen bepalen de ontwikkeling van de trilling.

Jezus heeft het kruis als symbool genomen voor jullie lichaam, het voertuig waar je aan vastzit gedurende je leven op aarde. Ga maar eens met je gezicht naar de zon staan en strek je armen horizontaal zijwaarts. Achter jou op de aarde werpt de zon een schaduw in de vorm van een kruis. Wat Jezus hiermee wilde zeggen, is dat jullie leven hier op aarde slechts een schaduw is van wat jullie in werkelijkheid zijn. Het is het lichaam dat kwetsbaar is, omdat het pijn kan lijden en kan sterven. Maar wees er zuinig op: jullie lichamen hoe jullie eruitzien, is een zorgvuldig door de ziel uitgezocht pakket waarin deze zichzelf kan laten zien. Alles hieraan heeft een bedoeling, want alles communiceert met elkaar. Het helpt om, de juiste situaties en mensen aan te trekken die je nodig hebt op je levenswandel.' Geboeid heeft Thomas geluisterd naar het betoog van deze man. Het wordt hem steeds duidelijker dat het bestaan van de mens op aarde niet zomaar iets is, maar dat hier nog veel meer achter zit dan hij ooit had kunnen vermoeden. In stilte wandelen ze verder tot ze bij een volgende bocht in de rivier de Dwaas zien, die op hen staat te wachten. Samen wandelen ze naar de Dwaas toe. De Dwaas zegt: 'Ook nu Thomas, is het weer belangrijk stil te staan bij wat jij direct hebt waargenomen op het moment dat je in contact bent gekomen met deze kaart. Wat jij hierover waarneemt, vertelt op dit moment iets over het verloop van jouw levensreis. Een volgende keer als je deze kaart tegenkomt, zullen jouw gevoelens anders zijn dan nu. Dat komt omdat de kaarten altijd het moment van nu weergeven. Dit is heel belangrijk om te onthouden. Vergeet daarbij je gevoelens van een vorige keer, maar kijk altijd hoe jij je op het moment zelf voelt! Mij vertelde je, dat je zin hebt om de reis te maken, dat het idee je blij maakt maar ook bang. Dat jij je vooral bewust bent van het feit dat je, wat betreft jouw eigen rode draad, aangewezen bent op je zelf. Omdat je geen antwoorden kunt krijgen van anderen, word je heel erg op je zelf teruggeworpen. Maar je vertelde ook, dat het je ook heel veel positiefs op zal leveren, al zal de weg niet altijd even gemakkelijk zal zijn. Dat, Thomas, was de persoonlijke boodschap van deze kaart.'

Nu begint Thomas te begrijpen hoe belangrijk het is om op de eerste indrukken te letten wanneer hij in contact staat met de Tarotkaarten.

Hij begrijpt dat ze ervoor bedoeld zijn om inzicht en helderheid te scheppen over hemzelf, over hoe hij nu in het leven staat. De Dwaas ziet dat Thomas het begrepen heeft en draait zich om naar de man in de rode mantel. De twee kijken elkaar aan en voelen, dat het moment van vertrek weer is aangebroken. Thomas observeert de beide mannen en ervaart hetzelfde als

zij. Hij steekt zijn hand uit naar de man, en de man sluit allebei zijn handen eromheen. Ze kijken elkaar een moment in de ogen. Dan zegt Thomas heel simpel. 'Dank u wel,' en hij weet dat hij hiermee alles heeft gezegd, dat hij er niets aan toe hoeft te voegen, omdat ze elkaar op emotioneel gebied ontmoet hebben en verstaan. Thomas is heel dankbaar voor deze nieuwe inzichten en dat alles heeft hij in deze drie woorden gelegd en zo is het ook begrepen. Na een warme handdruk draait de man zich weer om, om zijn pad verder te vervolgen. De Dwaas ziet de verandering in Thomas. Hij is trots op zijn leerling en zegt: 'Kom Thomas, voor vandaag is het weer genoeg. Je weet de weg om mij de volgende keer weer te ontmoeten. Ik neem nu afscheid van je.' Thomas voelt de lichte druk van de hand van de Dwaas op zijn onderrug, en het volgende moment zit hij weer op de zolder in de stoel van zijn opa, met voor hem de kaart van de Dwaas. Hij pakt het pakket kaarten en zoekt tussen de kaarten tot hij de kaart van Bekers Acht heeft gevonden. Hij blijft er nog een tijdje naar kijken. Het besef dat Tarotkaarten iets heel anders zijn, dan men doorgaans denkt, dringt diep tot hem door. Hij is blij dat hem de eer is vergund om deze wonderlijke reis te maken, om al deze geheime kennis tot zich te kunnen nemen. Zijn hand strijkt over het met vele repen plakband bij elkaar gehouden doosje, en hij zegt zacht in de ruimte: 'Dank je wel opa Onno. Zonder jouw erfenis en jouw talent had ik dit nooit mee kunnen maken.'

Hoofdstuk 12

‘Mam, jij mediteert altijd hè? Zou je mij dit ook kunnen leren?’

Vanuit haar gehurkte positie tussen de planten kijkt Anna verrast op naar haar zoon, die plotseling voor haar staat. Ze richt zich pijnlijk op en zet een moment een hand achter tegen haar rug. Ze merkt dat ze langer in deze positie is blijven zitten dan goed voor haar is. Haar gezicht vertrekt even voor ze recht staat. Thomas kijkt haar aan en zegt: ‘Last van je rug mam?’ Hij legt een hand op de plek van haar rug waar ze pijn heeft. Anna merkt dat Thomas haar zonder dat hij dit beseft aan het magnetiseren is.

Ze blijft roerloos staan en geeft zich over aan de weldadige helende warmte. ‘Hé, hoe kan dat nou? Het lijkt wel alsof ik met mijn hand vastgezogen zit aan jouw rug, en het voelt alsof er iets opkruipt bij mijn onderarm.’ ‘Thomas, wil je mij nu een moment loslaten en je hand even afschudden alsof je water van je handen afslaat?’ zegt Anna. Thomas doet wat zijn moeder hem zegt en kijkt haar vragend aan. ‘Thomas, wat jij nu aan het doen bent heet magnetiseren. Op de een of de andere manier is jouw gave nu naar boven gekomen.’ ‘Dat wat opa ook deed? Jij vertelde dat mensen die hulp nodig hadden s` avonds bij hem kwamen en dat hij ze dan magnetiseerde. Is het dat wat ik nu doe?’ ‘Ja Thomas, dat is het.’ ‘En waarom moest ik net mijn hand afschudden?’ ‘Omdat ik kon voelen dat het omhoog kroop naar jouw elleboog, wat in het begin pijn kan veroorzaken. Dat is het signaal dat je even moet schudden, zodat jij zelf niet de pijn hoeft te gaan voelen van diegene die je behandelt.’

‘Kun jij dat voelen? Wat voelde je nog meer?’ ‘Ik voelde de warmte van je hand, die dieper ging dan normaal, waardoor de pijn minder werd. Alsof ik onder een infraroodlamp zat. Maar ik kon tegelijkertijd voelen wat er bij jou gebeurde. Dat is iets wat ik altijd al heb gehad: ik kon bij mijn vader precies voelen wat er bij hem gebeurde als hij mensen aan het behandelen was. Mijn vader wist dat en lette altijd op dat ik er geen last van had. Daardoor weet ik ook zoveel van magnetiseren. Jij hebt duidelijk de kracht in je, maar het is nog niet op volle sterkte het kan zich nog veel verder ontwikkelen.’

‘Dat heb ik dus ook van opa.’ ‘Ja, dat heb jij ook van opa.’ ‘Hoe is het nu met je rug?’ ‘Een stuk beter, dank je.’ Thomas kijkt een moment naar zijn handen. Hij draait ze om en om voor zijn gezicht, maar er is niets bijzonders aan te zien. Hij stopt ze in de zakken van zijn jeans en zegt: ‘Wauw, er gebeurt wel veel de laatste tijd.’ Anna glimlacht een strijkt een lok haar van haar voorhoofd met de rug van haar hand, waardoor er een zwarte streep aarde op haar hoofd verschijnt. Thomas lacht haar uit en zegt: ‘Kom, laten we even wat drinken in de keuken, dan kun jij je handen wassen voordat je er helemaal als een indiaan op oorlogspad uit gaat zien.’ Anna kijkt naar haar zwarte handen en lacht. ‘Oké kom, een korte pauze. Pak jij maar wat te drinken voor ons, dan gaan we even op het bankje zitten buiten in de zon.’ Wanneer ze samen op het bankje zitten met een koel glas vruchtensap zegt Anna: ‘Jij vroeg mij jou te leren mediteren. Hoe kom je daar zo bij?’ Thomas vertelt haar wat hij nu weer mee heeft gemaakt tijdens zijn reis met de Dwaas. Hij besluit zijn verhaal met zijn wens om te leren mediteren, omdat hij graag meer contact wil maken met zijn intuïtie, en daarom wat meer rust wil krijgen in zijn hoofd.’ Thomas ik vind het een geweldig idee. Ik heb het mediteren van mijn vader geleerd, en ik zal het jou op dezelfde manier leren zoals hij dat bij mij heeft gedaan. Het eerste wat je nu gaat doen, is een plek voor je zelf creëren, waar jij je prettig voelt en niets jou twintig minuten kan verstoren. Kijk maar eens rond op zolder of je iets kunt vinden dat je wilt gebruiken om jouw ruimte die sfeer te geven die jij nodig hebt. Dan zal ik je vanavond de eerste les geven over de beginselen van het mediteren.’ ‘Oh geweldig mam, dan ga ik nu naar mijn kamer om een plek te maken waar ik mijn spullen wil hebben voor mijn meditatie.’ En weg is Thomas. Verbazend hoe de dingen samenlopen: net nu ze zelf heeft besloten om het mediteren weer een serieuze plek in haar dag te geven, komt Thomas met deze vraag. De rest van de middag hoort ze Thomas heen en weer scharrelen tussen zijn kamer en de zolder. Zodra tegen de avond de eerste etensluchtjes door het huis beginnen te zweven, komt Thomas weer de trap af. Zijn hele gezicht straalt. ‘Het is gelukt mam. Kom je straks even kijken hoe het geworden is?’ ‘Ja, dat is goed, dan doen we dat na het eten. Dan kan ik je gelijk vertellen wat jouw eerste les zal zijn zodat je vandaag nog kunt beginnen met het oefenen.’ ‘Tof mam, helemaal goed.’ Thomas heeft hard gewerkt. Zijn hele kamer heeft een metamorfose ondergaan. Hij heeft zijn bed en bureau een andere plek gegeven, waardoor er ruimte is ontstaan voor een meditatieplek. Hij heeft gekozen voor een kleine nis tussen twee hoge boekenkasten. Tegen de muur heeft hij een prachtig kleed gespannen dat de kleur heeft van verschillende specerijen, met hier en daar kleine ronde spiegeltjes die er met de hand op zijn gezet.

Dit kledingstuk, dat haar vader ooit een keer mee heeft genomen van een reis naar India, heeft hij teruggevonden tussen de spullen van haar vader. Voor het kledingstuk heeft hij een klein vierkant mosgroen geschilderd tafeltje gezet van ongeveer twintig centimeter hoog, dat ooit dienstdeed als een plantentafeltje. Op het tafeltje staat een kleine bronzen boeddha, aan weerskanten geflankeerd door twee met goudverf beschilderde waxinelichtjes houders. Ervoor staat een kleine wierookhouder, en ook het kistje van zijn opa met de Tarotkaarten, heeft een plekje gekregen op het lage tafeltje. Voor het tafeltje ligt een rond kussentje om op te zitten. Anna kijkt verrast rond, ze herkent de kamer van haar zoon nauwelijks. Het is een heel verschil met de wanordelijke kamer die ze kent. 'Wat mooi Thomas. Een perfecte plek om te mediteren.' Thomas glundert zichtbaar, bij het compliment van zijn moeder. 'Oké Thomas ik zie dat je voor jouw tafeltje een kussentje neer hebt gelegd, maar dat ga je deze week niet gebruiken. Deze week ga je eerst mediteren op een stoel. De bedoeling hiervan is, om eerst uit te zoeken wat voor jou de juiste manier van zitten is. Om dat te doen ga je deze twee verschillende methoden eerst in de praktijk uitproberen. Zelfs als jij deze week vindt dat, op een stoel zitten, niet jouw dingetje is, is het toch belangrijk om dit een hele week vol te houden. Door een week lang de ene manier uit te proberen en daarna een week lang de andere mogelijkheid, weet je voor jezelf waar jij je het beste bij voelt. De lessen die ik jou ga geven zijn daarop gebaseerd. Omdat we niet allemaal hetzelfde zijn, is het belangrijk verschillende technieken uit te proberen om zeker te weten wat wel en wat niet bij ons past. Die technieken ga je de komende weken leren. Maar eerst beginnen we met de basis en die heeft te maken met goed te weten hoe je moet zitten, hoe je moet ademen. En je leert om goed te aarden. Goed we gaan beginnen met de eerste les. Zoek een stoel waarin je mooi rechtop kunt zitten. Rechtop zitten is van belang, omdat je op deze manier de energie gemakkelijker door je ruggengraat kan laten stromen. Bovendien, als je in elkaar gezakt zit, is het onmogelijk om met je buik adem te halen. Wat ook van belang is, is dat je jouw stuitje niet afsluit. Als je onderuitgezakt zit, sluit je het namelijk af en kan het niets afvoeren. Ons stuitje moet je eigenlijk zien als een afvoerpijpje, dat zware energie afvoert die vrijkomt bij stres, verdriet, of boosheid. Hoe je dat doet, vertel ik je wanneer je eraan toe bent om te leren aarden. Nu iets over de ademhaling. Buikademhaling is heel belangrijk, want een goede buikademhaling zorgt ervoor dat de stress verdwijnt. Zodra jij je zorgen maakt of gestrest bent, gaat je ademhaling omhoog. Door je ademhaling bewust naar beneden te brengen, haal je de spanning weg. Buikademhaling en stress, gaan namelijk niet samen! Als je hier goed mee oefent, kun je dit

altijd bij elk moment van spanning toepassen' Thomas loopt naar de zijkant van zijn bed, waar een stoel staat met een rechte rug. Hij zet deze voor zijn tafeltje in zijn meditatie hoekje en gaat erop zitten. 'Oké Thomas, ga zitten met een iets holle rug en houdt je handen op je knieën of op je bovenbenen. Zet je benen naast elkaar, niet gekruist, anders kan de energie niet goed afvloeien. Spanningen, stress, boosheid en verdriet zijn allemaal lage trillingen die afgevoerd moeten kunnen worden, dus niet alleen via je stuitje, maar ook via je voeten naar de aarde. De aarde transformeert deze energie weer. Bovendien neem je via de aarde energie op die je nodig hebt voor je fysieke bestaan. Als je dat alles hebt gedaan, begin je met het in beelden terughalen van de dag, tot het moment waarop je wakker bent geworden. Je laat al deze beelden een voor een los. Neem hier een paar minuten de tijd voor en ga er met grote stappen doorheen, zonder te oordelen. Door dit bewust los te laten heb je er minder last van tijdens het mediteren. Vervolgens kijk je met neergeslagen ogen naar een vast punt in de buurt van jouw kaarsjes en laat je blik daar rusten. Dan slik je een keer en leg je je tong vast tegen het gehemelte van je mond. Dit voorkomt dat er steeds speeksel in je mond loopt waardoor je telkens moet slikken. Haalt nu vier keer diep adem. Adem in door je neus en adem heel langzaam uit door je mond. De uitademing moet langer duren dan de inademing. Je zult merken dat deze uitademing steeds langer wordt als je hier meer mee gaat oefenen. Leg nu maar even je handen op je buik en voel of je buik omhoogkomt bij het ademen. Als je gespannen bent, gaat de ademhaling altijd hoog in je borst zitten. Je voelt dat je door met de buik te ademen de spanning weg haalt. Goed zo, Thomas. Ontspan je en blijf met je buik ademhalen. Concentreer je goed op je buikademhaling, maar ga niets forceren. Dit zal geleidelijk steeds beter gaan. Omdat het soms ook moeilijk is om bepaalde bijgedachten uit je hoofd weg te houden- want voordat je het weet zit je alweer hele programma's te maken voor de volgende dag- tel je eerst in gedachten bij elke uitademing van één tot tien en begin daarna weer opnieuw. Dit hoeft niet hardop. Probeer dit kalm en rustig vol te houden gedurende de twintig minuten van mediteren. Op deze manier geef je de ratio toch iets te doen, waardoor het rustiger wordt in je hoofd. In de loop van de tijd zal je dit niet meer nodig hebben, omdat je de ratiogedachten steeds verder naar de achtergrond gaat, totdat je het niet meer waar neemt en er dus ook geen last meer van zal hebben. Maar voor nu is het wel handig om te tellen. Zakt je aandacht weg en ben je de tel kwijtgeraakt, begin dan opnieuw bij één. Het kan zijn dat je de eerste keer niet veel verder kunt tellen dan tot drie, omdat je telkens afgeleid wordt. Dat geeft niet, doe het volkomen ontspannen maar wel geconcentreerd. Heb je dit kunnen volgen?' 'Het is

wel veel, maar ik begrijp wel waar het over gaat.’ ‘Goed, dan laat ik je nu alleen. Nog één tip. Alleen al door de kaarsjes aan te steken maak je duidelijk aan je lichaam, dat je in meditatie wilt gaan. Je kunt dit ook nog versterken door een ritueel dat ik altijd doe. Streck je beide armen zijwaarts en beweeg ze langzaam omhoog tot de handpalmen elkaar boven je hoofd bereiken. Breng de gesloten handen dan met een kort boogje voor je voorhoofd, dan voor je keel en voor het midden van je borst. Laat je handen vervolgens rusten op je knieën, of leg ze op elkaar in je schoot. Bij dit ritueel gebruik ik altijd de woorden: *‘buitenwereld groet binnen wereld’*. Met deze beweging van de handen trek je jezelf al naar binnen zodat jouw systeem op den duur snapt dat het in de ³alfastand moet gaan. Wanneer je na twintig minuten klaar bent met je meditatie maak je de beweging omgekeerd. Dat wil zeggen: je brengt je handen tegen elkaar voor de borst, keel, voorhoofd en dan omhoog boven je hoofd en vervolgens strek je je armen weer zijwaarts, waarbij je zegt: *‘binnenwereld groet buitenwereld’*, hierdoor breng je jezelf weer in contact met de buitenwereld. Zorg altijd dat je iets te drinken hebt na afloop. Dat mag een kopje thee zijn maar ook een glas water, als je maar wat drinkt.’ Met deze laatste woorden laat Anna haar zoon alleen. ‘Die jongen ondergaat een hele grote verandering en het gaat erg snel. Ik ben benieuwd waar ons dit brengt,’ mompelt ze, terwijl ze de trap afloopt. Ze is heel blij dat haar zoon hiervoor openstaat en dat ze hem hierin kan begeleiden, en ze is dankbaar dat ze in de korte tijd die ze met haar vader had, zoveel van hem heeft kunnen leren.

---

³ Alfastand: alfaritme of slaapbewustzijn.

Hoofdstuk

13

Thomas heeft de hele week geoefend met het mediteren. Hij merkte bij de eerste keer al dat hij dit heel prettig vond om te doen en dat het hem rustiger maakte, maar op een stoel zitten mediteren vindt hij maar niks. Hij is benieuwd waar zijn moeder volgende week mee zal komen. Vandaag gaat hij weer naar de zolder om contact te maken met de Dwaas. Hij zet de kaart van de Dwaas voor zich neer en leunt ontspannen achterover in zijn grootvaders stoel. Na een paar minuten begint de kaart weer te groeien. 'Hallo Thomas, ben je klaar voor de volgende ontmoeting?' De Dwaas staat al op hem te wachten en steekt zijn hand naar hem uit, Thomas legt zijn hand in die van de Dwaas en samen springen ze naar beneden.

Ze landen vlak voor de stoel van een prachtige dame die gezeten is tussen twee imposante zuilen, een zwarte aan haar rechterkant en een witte aan haar linkerkant. Ze is gekleed in een blauw gewaad dat als een waterval naar de grond stroomt. In haar handen, half verborgen onder de sluier, bevindt zich een rol perkament waarop Thomas de letters TORA ziet staan. Boven haar doordringende ogen, rust op haar hoofd een indrukwekkende kroon. Achter haar hangt een kleed, kunstig beschilderd met een aantal mysterieuze voorwerpen die hij niet direct kan analyseren. Het houdt zijn aandacht gevangen: zijn gevoel vertelt hem er aandacht aan te besteden omdat daarachter iets schuilt wat heel belangrijk is. Hij heeft geen idee wat hij daarmee bedoelt, maar het kleed intrigeert hem enorm. In een flits schuift er een beeld door zijn gezichtsveld: hij ziet een hand om de hals van de dame, waardoor haar stem werd afgeknepen. Thomas schrikt hiervan.